

Florentin Smarandache

**FOTOJURNAL
INSTANTANEU**

PostDoc în Țara Soarelui- Răsare

**Tokyo, Okayama, Fukuyama, Hiroshima,
Kurashiki, Osaka, Kyoto | 2012 - 2014**

Florentin Smarandache

PostDoc în Țara Soarelui-Răsare

COPYRIGHT:

Florentin Smarandache, Text & Foto, 2014

E-mail: fsmarandache@gmail.com

ISBN

978-973-1903-73-6

Editura Duran's

Oradea, Iuliu Maniu 48

Tel: +40 742 162.843

359 401.562

E-mail: ovi@durans.ro

Florentin Smarandache

PostDoc în Țara Soarelui-Răsare

Fotojurnal instantaneu

Bruxelles – Gallup – Oradea, 2014

Autorul, în laboratorul de științe electronice al Universității din Okayama.

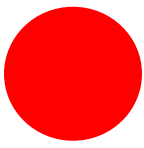
Apus de soare japonez, de vis.

Autorul, bând sake japonez din cutie de lemn.

COPERTA I: Pădure de biciclete în Tokyo.

COPERTA IV: Imagini din Japonia și autorul, îmbrăcat într-un costum tradițional japonez.

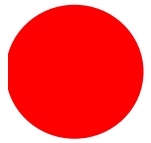

Sumar

Conferința Internațională de Mecatronică din Tokyo (2012)	7
Cercetari Neutrosofice și de Fuziune a Informației la Universitatea de Științe din Okayama (2013-2014)	33
Vizite la Fukuyama, Hiroshima și Kurashiki (2013)	62
Seminare Neutrosofice, de Fuziune a Informației și despre Luarea Deciziilor bazate pe Multicriterii, la Universitatea Osaka (2014)	101
Vizite la Kyoto (2014)	123
Addenda.....	137

Florentin Smarandache

POSTDOC ÎN ȚARA SOARELUI-RĂSARE

REFERENȚI:

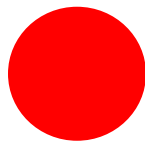
prof. dr. Dumitru Gherghina, Craiova
prof. Mirela Niță-Sandu, Bruxelles
Miron Blaga, consultant artistic, Oradea

REDACTOR DE CARTE:

Victor Gribincea
Societatea cultural-științifică AdSumus
E-mail: ad.sumus@laposte.net

E-PUBLISHING:

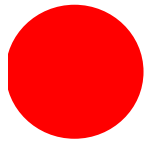
EuropaNova asbl
Bruxelles, clos du Parnasse 3E
E-mail: info@europanova.be

Conferința Internațională de Mecatronică din Tokyo (2012)

Banchetul Conferinței (autorul este al doilea din stânga).

15.09.2012 – Doar la o lună de la sosirea din China și iar *la drum, la drum, la drum*: conferință de Mecatronică în Japonia, la Tokyo!

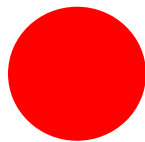
Mihai, fiul meu cel mare, venit la începutul lui august în Guangzhou, China, a rămas la Hong Kong, unde câștigă destul de bine ca *web-developper*. M-a întrebat când mai trec prin Asia.

M-am obișnuit cu călătoriile. Am acest microb în sânge. Până n-o cădea de tot economia globală!

1.194,40\$ biletul de avion dus-întors: Albuquerque – Phoenix – Los Angeles – Tokyo și Tokyo – Los Angeles – Albuquerque. Plec pe 15 și ajung pe 17 septembrie. Iar cazarea la Tachikawa Grand Hotel din Tokyo, din districtul Tachikawa, mă costă 28.850JYN (yeni japonezi; ≈342\$) pentru patru nopți, considerând rata de schimb 1USD = 78,55JYN, în perioada 17-21 septembrie, plus 550\$ înregistrarea la conferință. Ne usucă!

Pe viitor, ar trebui să ne treacă la video-conferință.

Parcarea mașinii la Aeroportul Sunport din Albuquerque a crescut de la patru la cinci dolari pe zi, dar am un cupon de reducere și plătesc doar 3 dolari pe zi. (În metropole precum Los Angeles sau New York se ajunge la 10-15 dolari pe zi parcarea!)

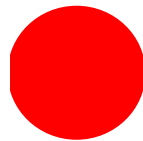
Cea mai proastă legătură de avioane avută vreodată: ajuns la 22:10 în LA, iar zborul spre Tokyo abia a doua zi la 15:45 (șaptesprezece ore jumătate întrerupere!), încât m-am cazat la Holidays Inn, lângă LAX, cu 100\$ pentru o noapte, plus 14% taxe. „Dai un ban, da știi că nu-l mai ai”, vorba vărului meu, Puiu.

Sau: „Obrazul subțire, cu cheltuială se ține”.

Pe bulevardele Manchester și La Brea din LA, am luat-o spre răsărit, cu soarele-n față, la opt dimineața. Cald. Frumos. Verdeță. Și cu aparatul foto în mână. Mă pozez singur. Mi-ar plăcea să mă mut în California dacă găsesc un *job*. Rar vezi câte un pieton pe trotuare, doar mașini uriașe pe străzi. În rest, liniște matinală, răcoare.

Am crescut pe vremea „puritană”, aș zice, într-un exces de zel. Fetele se măritau virgine, familiile erau unite (mic procentaj de divorțuri). Astăzi, nevestele fac copii și soții nici nu știu dacă ei sunt tații biologici. Familia viitorului va fi un talmeș-balmeș: fie sex în grup, fie fiecare cu partenerii lui sexuali, fie singuri și masturbându-se, fie *homo*, *lesbi*...

E mai bine? E mai rău? Schimbările sociale devin radicale, iar generația mea – învechită. Nesiguranța e maximă. Se divorțează astăzi după 20-30 de ani de căsnicie normală, chiar fericită, aș zice. Oameni au devenit mai individualiști. Un membru al familiei cere prea mult de la celălalt.

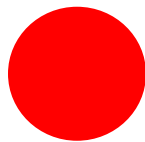
Și uite așa se ajunge la *singurătatea modernă*. Lilia s-a deschis și mi-a mărturisit joia trecută, când am fost împreună la restaurantul cu mâncăruri americane „Coral” din Gallup, că „e rău cu rău, dar mai rău fără rău”, referindu-se la *mine*, că nu mai stăm împreună...

Musulmanii țin cu dinții de societatea lor în care femeia e subordonată bărbatului, altfel ar ajunge și ei la haosul familial din vest. Oare femeile care trăiesc singure în vest sunt mai fericite decât cele cu *hajib* în țările musulmane?

Mă îndoiesc, dacă mă gândesc la procentul de sinucigașe și sinucigași din vest – incomparabil ridicat față de țările islamice.

Autorul, într-o priveliște urbană tipică pentru capitala niponă (zona Tachikawa).

POSTDOC ÎN ȚARA SOARELUI-RĂȘARE

Vreau să văd lumea. Cu atâta barem să mă aleg din exilul meu (inspirat sau neinspirat).

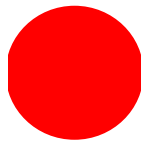
Banii, eu i-am făcut, nu ei pe mine.
Se schimbă suprafața, rămâne esența.

În fine, iar la aeroport, pe terminalul internațional „Tom Bradley” (fost guvernator al Californiei). Compania aeriană „Singapore”, zborul 11 din LA spre Tokyo; 11 ore și 30 de minute durează.

Un avion al companiei Singapore Airlines, pregătit de drum.

În artele marțiale chineze (Kung Fu), opusele *ying* și *yang* sunt în balanță. Cred că, mai general, putem considera că *ying* și *yang*, împreună cu *neutrul* dintre ele sunt în balanță.

Primim alcool gratuit în acest avion singaporean. (De obicei, ne puneau să plătim.)

Comand Bere „Asahi”, japoneză.

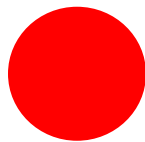
Minus 55 de grade afară, deasupra Pacificului, la 11 km altitudine în universul acesta negru și rece. În avion e cald. Și parcă stă...

Mă joc cu telecomanda de la un film la altul, dar n-am răbdare să văd niciunul până la capăt: „Prometheus”, „Dark Shadows”, „Brave”, „How I Spent my Summer”, „A Few Best Men” ș.a.m.d. Nu știu ce vreau, ce mi-ar plăcea.

Dineu japonez: tăiței (*noodles*) reci, carne de pui în sos picant cu orez, biscuiți de orez, chiflă cu unt, ceai verde. (Titu Maiorescu mai nota în jurnalul său felurile de mâncare.)

La aeroportul Internațional „Narita” schimb 300\$ în yen japonezi, la rata 1USD = 74,66JYN.

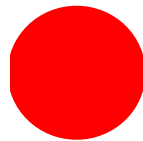
Două ore cu autobusul-limuzină 11 până la hotelul meu Tachikawa! 3.500JYN biletul (≈46\$).

Florentin Smarandache
POSTDOC ÎN ȚARA SOARELUI-RĂSARE

Iată-mă și în Japonia!
Mai trecusem prin 2000 și 2011 prin Narita,
schimbând avioanele în drum spre (sau dinspre)
China, însă nu ieșisem din aeroport.

● Nu știam că japonezii au mașini cu volanul pe dreapta, iar circulația rutieră e pe stânga ca-n Anglia.

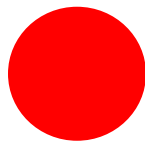
Autostrada de la aeroport spre districtele Tachikawa e betonată de o parte și alta, iar blocurile de locuit sunt îngrămădite pe lateral.

● *18.09.2012* – Femeile pe stradă cu umbrele de soare. Intru la „McDonald” să îmbuc ceva de dimineață. Lumea fumează și mănâncă. E un fuuum!...

● Porțile îmi par mai mici, locurile mai înguste. Un cârnăcior cu pâine și o cafea costă 250JYN ($\approx 3,40\$$). Majoritatea magazinelor japoneze deschid abia la ora 10 dimineața.

Foarte curat în zona din Tachikawa.

POSTDOC ÎN ȚARA SOARELUI-RĂSARE

Trotuarele sunt împărțite în două părți: stânga pentru bicicliști, dreapta pentru pietoni. Îi încurcam... Lumea grăbită ce se ducea la serviciu.

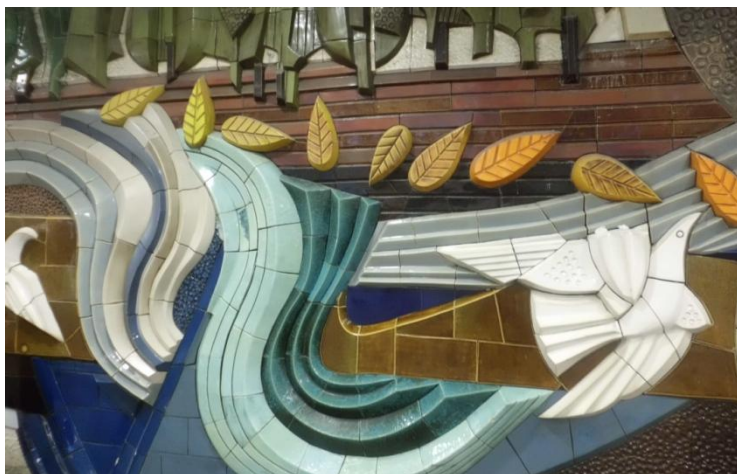
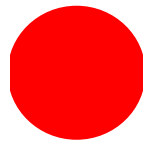
Parcare numai de biciclete și motorete. Puzderie... Ca în China, aranjate frumos una lângă alta.

Pentru a înțelege prețurile de pe stradă, împart la 70 și la 80, apoi iau o medie (ca să compar cât fac în dolari americani). Colind buticurile, magazinele, supermarketul „Granduo” din complexul „Lumine” (chiar așa), lângă stația de autobuze.

Trenulețe magnetice cu pernă de aer prin oraș.

Cu trenul (Linia JR China) cinci stații 210JYN (~3\$), de la stația Tachikawa la Stația Higashi-Koganei, unde este campusul Koganei al Universității din Tokyo de Agricultură și Tehnologie, unde va începe conferința internațională de Robotică: ICAMEchS 2012.

Decorațiuni japoneze.

În japoneză,

da = hai,
nu = ie.

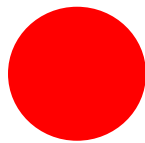
Alcool japonez *sake*,
ca țuica, dar mai slab.

Metroul chinez din Guangzhou e mai modern decât cel din Tokyo (avea stațiile reprezentate pe un panou electronic în fiecare vagon).

La deschiderea conferinței, petrecere cu mâncăruri și băuturi japoneze. M-am întreținut cu dr. *William A. Gruver*, profesor la Universitatea „Simon Fraser” din Burnaby, Canada, și profesorul de cibernetică *Kevin Warwick*, de la Universitatea Reading din Marea Britanie.

Florentin Smarandache POSTDOC ÎN ȚARA SOARELUI-RĂSARE

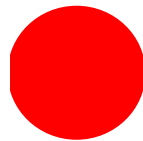

Autorul, împreună cu Ifshin Banazadeh.

Am învățat să număr până la 10 în japoneză.

- 1- *Ichi*
- 2- *Ni*
- 3- *San* (ca-n chineză)
- 4- *Yon* (ca-n română) [sau *Shi*]
- 5- *Go*
- 6- *Ro-ku*
- 7- *Na-na*
- 8- *Ha-ci*
- 9- *Kyū*
- 10- *Jyū*

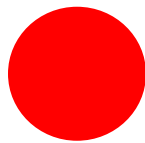

Am plecat împreună cu *Ifshin Banazadeh* din Teheran, Universitatea Sharif, de Tehnologie. L-am întâlnit și pe dr. *Mingcong Deng*, profesor la Universitatea de Agricultură și tehnologie din Tokyo, organizatorul general al conferinței.

19.09.2012 – Prof. *Kevin Warwick* din Anglia conferențiază despre Experimente *Cyborg*. Un *cyborg* este un hibrid de om și mașină. Notez:

- implanturi în organisme;
- substituirii de senzori (magneți, infraroșii);
- rafinarea neuronilor;
- roboți cu creier biologic (neuroni vii de la șoareci, puși într-un sistem de multi-electrozi);
- creier care evoluează (auto-învață);
- stimularea creierului în adâncime, pentru bolnavii de Parkinson;
- mărirea memoriei, îmbunătățirea simțurilor;
- sporirea vitezei de gândire, gândire multi-dimensională;
- comunicarea directă de la creier la creier sau de la creier la un braț artificial (prin semnale);
- se încearcă implanți în creier pentru a obține supraputere, supramemorie, supravăz/auz etc.;
- roboți cu creier de șoareci;
- în SUA se fac experimente pe maimuțe;
- *cyborg* = jumătate om, jumătate mașină.

Student și profesor *Mahmud Nawahebi*, și, respectiv, *Ken Nagusaka* (numele de familie a fost japonizat), emigrați din Iran în Japonia, amândoi au învățat japoneza.

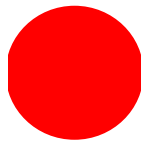
Legătura la internet e atât de slabă la această conferință, că trimit cu greu un *e-mail*.

Profesorul Valeri Kroumov, la braț cu autorul.

Profesorul *Valerii Kroumov* de la Universitatea de Științe din Okayama este bulgar de origine, emigrat în anul 1989. Vorbește, desigur, japoneza și este căsătorit cu o localnică.

După masă, profesorul *Ikeda* de la Universitatea din Osaka, conferențiază despre „Teoria Controlului: o tehnologie-cheie pentru Inovație”. Punctez:

- există multe teorii de control;
- stabilizarea unui sistem;
- folosirea de simulatoare;
- numărul de grade de libertate ale unui sistem dinamic;
- măsurarea perturbațiilor;
- excitarea sistemului;
- folosirea teoriei de control în monotehnică;
- modelarea structurii prin metoda elementului finit;
- optimizare;
- folosirea de filtre adaptive;
- determinarea acurateții sistemului.

Cunoști lumea, caracterul persoanelor, călătorind...

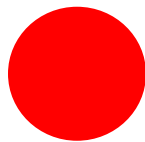

Voiam să văd Japonia și pe japonezi la ei acasă. Ce fac ei de sunt așa de dezvoltăți? Un răspuns este că ei muncesc prea mult, din pasiune și pentru perfecțiune; sunt periculoși. Cum s-ajungi la nivelul lor?

Curios, la cantina universității plătim la automatul de la intrare și primim cupoane cu felurile de mâncare comandată, pe care apoi le prezentăm bucătarilor.

400JYN pentru o salată verde și un castron de orez cu sos ($\approx 5,54\$$).

Florentin Smarandache
POSTDOC ÎN ȚARA SOARELUI-RĂSARE

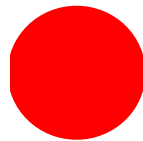

Mâncăruri japoneze.

● *Vecinii sunt mai importanți decât rudele.* (Proverb bulgar aflat de la Valerii Kroumov).

● Noaptea în Tokyo. Mă plimb brambura pe străzi. Am petrecut cu Valerii într-un restaurant indian de lângă campusul Koganei, restaurant al cărui patron nu știa bine nici japoneză, nici engleză!

● Țștia, cu biciclete lor pe trotuare, incomodează seara.

20.09.2012 – Mă descurc mai ușor în Japonia decât în China, fiindcă lumea pe stradă mai știe engleză, deci pot întreba o adresă.

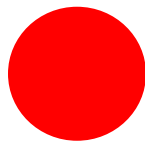
La orele de vârf (început/sfârșit de slujbă), oamenii mai moșăie prin metrouri.

În fiecare dimineață o iau pe jos de la hotelul meu la stația Tachikawa, apoi cu metroul până la campusul Koganei al Universității, unde este conferința de Mecatronică. Aerul umed, răcoarea și verdeața mă binedispun.

De la automate, pe trotuare, cumpăr câte o sticlucă de lapte cu ciocolată (*milk chocolate*), rece, de mă unge pe suflet, mă înviorează, îmi dă o stare de veselie și speranțe de viață.

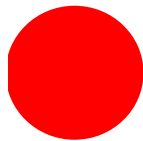

N-am mai apucat să vizitez capitala niponă [Palatul Imperial, Muzeul de Științe (în mod special), Turnul din Tokyo, Muzeul de Artă *Mori*, Podul Curcubeu din Odaiba, Clădirea Metropolitană a Guvernului, Templul *Sen-soji* (Asakusa), Muzeul Național (*Ueno*)], ci doar magazinele și buticurile care erau în calea mea. Plus discuții cu participanții la conferință, întrebări, comentarii la lucrări, încercări de colaborări.

Valerii Kroumov îmi spune că aş putea lucra sau face cercetare la Universitatea de Științe Okayama (Japonia) pentru o perioadă de câteva luni (ca-n China, la Guangzhou).

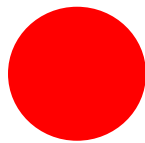
Profesorul pensionar *William Kraver*, de la universitatea Simon Fraser, din Canada, conferențiază despre „Inteligența Distributivă: o dilemă schimbătoare”:

- sisteme robotice;
- roboți humanoizi;
- robotica industrială;
- competiții între roboți;
- vehicule care merg singure (autonome și teleghidate);
- roboți de servicii casnice;
- roboți medicali;
- roboți spațiali;
- roboți personali;
- sisteme de subsisteme independente;
- internet de lucruri (nu doar de idei);
- o colonie de furnici este o distribuție de inteligență între indivizi (mâncare, feromoni, comunicare);
- să funcționeze sistemul în ciuda perturbărilor;
- operații preplanificate;
- auto-corecții ale roboților;
- sisteme centralizate și descentralizate;

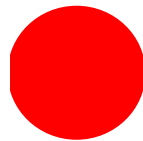
Cu prof. Kevin Warwick (stânga) și prof. William A. Gruver (dreapta).

- protocolul fiecărui sistem;
- conexiuni simultane multiple și servicii la multi-nivele;
- cooperare în cadrul competiției;
- sisteme cu multi-agenți, fiecare cu acțiuni independente;
- elemente care să funcționeze independent (amintind de cartea lui Arthur Koestler „The Ghost in the Machine”, 1967, scriitor futurist!);
- reconfigurarea parțială dinamică folosind limbaje evoluat pentru a construi *chips* (*hardware*), circuite integrate;
- rețele care se auto-organizează (privind comunicarea între noduri);
- auto-localizare;
- NASA folosește redundanța (dublura) pentru siguranță privind roboții.

Profesorul filipinez *Noel R. Estoperez*, de la Institutul de Tehnologie Iligan, despre energie alternativă.

Pe lângă *Luige Vlădăreanu*, *Victor Vlădăreanu* și *Lucian Căpitanu* de la Academia Română din București, plus *Gabriela Tonț* de la Universitatea din Oradea, co-autori cu mine la lucrarea „Navigarea sistemelor robotice mobile folosind metoda bayesiană prin proiecție virtuală”, am mai văzut nume românești în program: *Iulian Tabără*, *Victor Moise*, *Ileana Dugășescu* de la Politehnica din

București, iar de la Universitatea „Transilvania” din Brașov figura în program *Ionel Starețu* și *Alexandru Ițu*, dar niciunul nu a putut veni. Eu am prezentat două lucrări: cea colectivă, anterioară și cea despre „Mase Neutrosofice”. Azi, multe aplicații se fac prin accesarea internetului și prin lucrarea efectivă prin internet.

Simulările în Matlab.

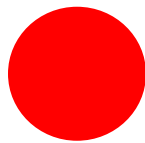
În 1997, în Protocolul de la Kyoto se propune reducerea de energie în perioada 2008-2012.

Studii cu rețele Neuro-Artificiale. Reducerea energiei de dioxid de carbon. Folosirea de energie solară, eoliană, hidraulică, biologică (din plante). Energie reînnoibilă. În Japonia se folosesc turbine de vânt pentru generarea de energie în zona oceanului, la 50 km de țărm.

Cu prof. Adrian Olaru.

Profesorul *Adrian Olaru* de la Universitatea Politehnică din București a sosit în ultimul moment, împreună cu soția lui.

Florentin Smarandache POSTDOC ÎN ȚARA SOARELUI-RĂSARE

A prezentat lucrarea „Optimizarea traiectoriilor spațiale, folosind kinematici inverse, dinamici directe și amortizor cu context inteligent cu rețea neurală proprie”. A invitat audiența să participe la conferința de Robotică de anul viitor de la București.

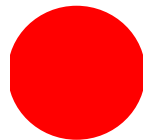
Studentii laureați japonezi înțeleg engleza, dar vorbesc greu.

În marketul „Nakano”, cu o studentă indoneziancă.

S-au prezentat 60+ de lucrări din Japoni, 40+ din China și doar una din SUA, a mea!

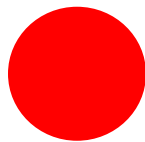
Banchetul la hotelul Grand Plaza, etajul 14 din Tokyo.

Au cântat studenții universității noastre.

„Kan-pai” (*noroc*, în japoneză) și „Nazdrave” (în bulgară), „Salud” (în spaniolă), „Cheers” în filipineză, ca și în engleză.

Cu profesorul *Akira Inoue* de la Universitatea Okayoma, plec de la banchet cu trenul JR China până la Tachikawa, el coboară mai devreme: la Musashisakay.

Cel puțin, cât am stat în China trei luni, am învățat să mănânc cu bețe!

POSTDOC ÎN ȚARA SOARELUI-RĂSARE

Îi spun dlui *Adrian Olaru* (originar din Gorj), soției sale, profesoară de franceză (originară din Craiova) că pe noi ne leagă un patriotism... oltenesc.

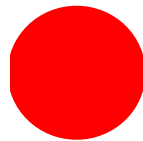
Elevele japoneze poartă minijupuri ca uniformă școlară! De culoare albastră, în carouri.

Un chioșc de ziare: țigări, mărunțișuri. În japoneză e scris chiar *Kiosk*. Trec prin parcul Koganei.

Un student indonezian, dr. Valeri Kroumov, Autorul, prof. Cornelia Olaru, prof. Adrian Olaru, doi profesori asiatici.

Profesorul *Mingcong Deng* (chinez, dar japonizat) de la universitatea conferinței (TUAT) conferențiază despre „Noua Dezvoltare a Roboticii Agricole și a Automaticii”:

- fitotehnologie;
- bio-masă;
- roboți umani;
- lucrările prezentate la conferință sunt citate în IEEE Explorer;
- mecatronica medicală s-a dezvoltat recent;
- mecatronica pentru centrale nucleare radiate;
- se discută despre organizarea unei conferințe mecatronice în România (organizatori vor fi, probabil, *Luige Vlădăreanu* și *Adrian Olaru*);
- *Inter-Science*, editură în Marea Britanie, va publica revista de mecatronică.

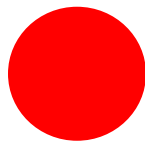
Spre aeroport!

Casele, îngrămădite una în alta de o parte și de alta a căii ferate.

Rar, se vede câte-o femeie în *kimono* pe stradă (portul tradițional). Tot cu trenul 2907 de la Higashi-Koganei la Shinjuku, linia „JR Chuo”, apoi 3110 până la Narita Terminal 1 (cu „Narita Express” circa o oră și jumătate).

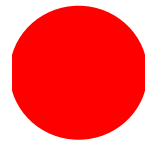
Din moment ce te-ai învățat să călătorești, nu te mai poți opri.

Trebuie să revin în Tokyo să vizitez partea turistică, fără a mai participa la vreo conferință.

Mircea Monu îmi scrie că numismatica japoneză e caracterizată de următoarele paradoxuri:

- a. Moneda națională (Yen), creată în 1871, nu are o singură subdiviziune (cum e regula în lume), ci două: *sen* (o sutime de yen) și *rin* (o miime de yen);
- b. Din anul 1953, ambele subdiviziuni sunt scoase din circulație;
- c. Monedele și bancnotele japoneze sunt doar de 1 yen și de 5 yeni și multipli de 10 ai acestora:
 - monede: 1, 5, 10, 50, 100, 500;
 - bancnote: 1.000, 5.000, 10.000 yeni (excepție fiind bancnota de 2.000 yeni, emisă în anul 2000, în cinstea Mileniului al III-lea, care este mai rară!);

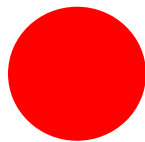
- d. Deși este a treia valută utilizată (ca pondere) în schimburile comerciale internaționale din lume, yenul este foarte devalorizat: $1\text{JYN} = 0,01\text{USD} = 0.05\text{RON}$.

La aeroportul Narita, la televizor sunt lupte *Sumo* tipic japoneze: doi supergrăsani dizgrațioși în mijlocul unui cerc se împing care să-l scoată afară din cerc pe celălalt sau să-l doboare la pământ.

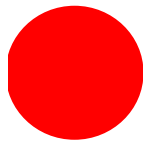
Se încheie săptămâna unei noi aventuri științifice, pentru prima dată în Japonia. Voi mai avea puterea și mijloacele financiare să mă implic și în altele pe viitor? Condițiile devin din ce în ce mai vitrege...

**Cercetari Neutrosofice și
de Fuziune a Informației
la Universitatea de
Științe din Okayama
(2013-2014)**

Prânz universitar la Okayama.

După cercetările de matematică aplicată la Air Force (SUNY IT) în statul New York din vara lui 2009, apoi la ENSIETA (Franța) în vara lui 2010, pe urmă la Universitatea de Tehnologie din Guangzhou (China) toată vara lui 2012, iată că urmează Japonia!

Am primit o invitație de la Universitatea de Științe din Okayama, din partea președintelui Yoshio Hada, pentru o cercetare post-doctorală, privind logica Neutrosofică și Teoria Dezert-Smarandache în Navigația Robotului Inteligent, pentru o lună de zile: 12 decembrie 2013-12 ianuarie 2014.

Japonezii, mai exigenți: să le aduc *Letter of Intent* (Scrisoarea de intenție), semnată de administrația universității mele, deși era în perioada vacanței de iarnă, plus Certificat de Sănătate.

Cum n-aveam asigurare medicală, am plătit consultația 80\$, înainte.

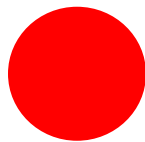
- De doi ani jumătate n-ai mai fost pe la noi, mi-a zis doctorul (Thomas E. Robinson, MD).

- Păi... din păcate, am fost sănătos!

Pentru personalul medical ești client, nu pacient.

Ba cică n-am făcut imunizările. Mi-a recomandat vaccinuri pentru *tetanos*, *difterie* și *tușit (pertussis)*, care mai costau încă 70\$, dar am refuzat să fac.

Am citit pe internet că prin aceste injecții te infectează cu alți viruși...

26.10.2013 – Mai mor prin cutremure japoneze!

Iar s-a zguduit pământul: cutremur de magnitudine 7.1, generând și-un alt *tsunami* pe coasta japoneză estică de până la 40 cm. După șocul cutremurului și *tsunami*-ului din 2011, care-a devastat centrala nucleară Dai-Ichi de la Fukushima, și-a ucis 19.000 de persoane.

Sunt în enervescență creatoare. Nu pot nici să dorm noaptea.

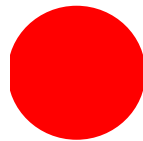
05.11.2013 – Primesc scrisoare de la Președintele Universității de Științe Okayama: „I am pleased to invite you to Research Institute of Science and Technology, Okayama University of Science to do post-doctoral research on *Neutrosophic Logic and Dezert-Smarandache Theory Used in Intelligent Robot Navigation* from December 12, 2013 to January 12, 2014.”

Toate formalitățile sunt gata. Mi-am cumpărat și-un dicționar japonez-englez, englez-japonez, Webster, cu 12.000 de cuvinte, editat de Fujihiko Kaneda și Bruce Rogers, Prentice Hall, 1983.

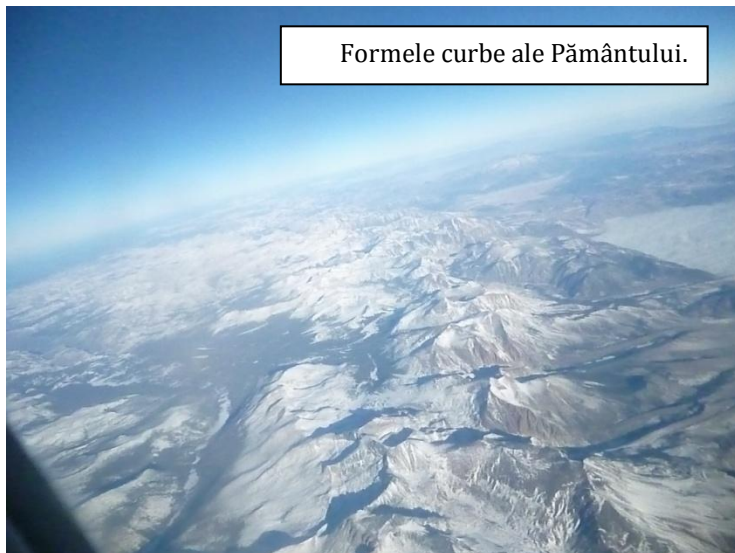
O să mai învăț câteva cuvinte în afară de:

arigato = mulțumesc,

sakana = pește.

10.11.2013 – Am făcut rezervarea la bilete electronice de avion pe ruta: Albuquerque – San Francisco – Osaka.

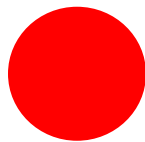
Formele curbe ale Pământului.

Zarurile au fost aruncate. O nouă aventură științifică mă așteaptă. Ca zburător frecvent, câștig 275 de puncte la *SkyMiles* prin Expedia.com.

Crăciunul, Revelionul o să le petrec în Japonia. Am invitat copiii să vină. Dar nici Mihai, nici Silviu n-au vrut. Au motivat că sunt radiații și cutremure!
1.375,30\$ biletul dus-întors.

22.11.2013 – Rezervare pentru parcare a mașinii: 50\$ pe lună, plus 4\$ pe zi ce trece peste. Total: 58\$. La compania *Airport Parking*, lângă aeroportul din Albuquerque (I-25 și Sunport).

Apăs cheia-telecomandă a mașinii.

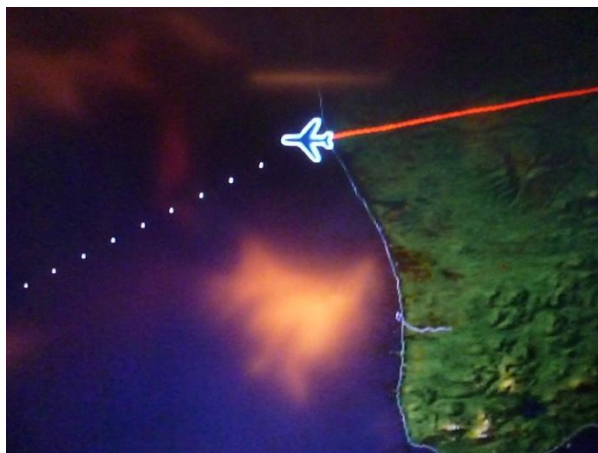
- Unde ești ?

- Aici, aici ! răspunde Nissan-ul din faruri licărind.

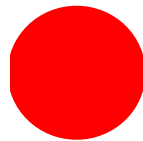
Am mașină deșteaptă. Cap de japonez. O găsesc în parcare plină. Odată ieșind din restaurantul Shushi, seara, am apăsat cheia-comandă spre altă mașină care seamăna cu a mea... Când colo, mașina din lateral și-a aprins farurile.

11.12.2013 – Mircea Monu îmi urează „Drum bun” în japoneză: *sayonara!*

Zbor
peste
ocean.

Binedispus, pornesc la drum seara spre Albuquerque. Avionul e dimineață, a doua zi. Iar scriu în mașină, iar o să mă dau peste cap.

Am schimbat tactica: nu mă duc la miezul nopții, ci dorm în Albuquerque la „Super 8”, pe Blvd. Universității, nr. 2500. Camera 144, la nefumători. Costul: 46.33 \$.

Curios să studiez psihologia japonezilor. De ce-s așa de deștepți? Ce pot deprinde de la ei?

Sunt în proces de învățare permanentă.

Mă dezorientasem la ieșirea de pe I-40. În loc de 159D am scăpat pe 159B...

M-am descurcat ca Moromete al lui Marin Preda: cu întrebatul!

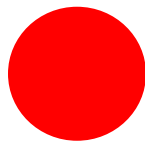
Am oprit la un Circle K, și vânzătorul mi-a dat direcții.

Am pierdut harta Albuquerque-ului... rutieră. Trebuie să-mi iau alta, *urgentos*!

Dar autostrăzile astea-s un desiș în junglă. Te-ncurci ușor.

Au introdus recent la aeroport o „lume rapidă” pentru călătorii frecvenți, ca mine, și nepotențial teroriști. Pe biletul meu de îmbarcare la avion imprimaseră TSE Pre✓ : sunt pre-verificat. Nu m-am descălțat, dar tot am trecut prin raze.

M-am forțat, înainte de plecare, să am lucrurile rezolvate: chiria pe ianuarie (800\$ la Orleans Manor), televizorul (27.32\$ la Comcast), telefonul fix și internetul (58.41\$ la Century Link).

Plus lansarea revistei mele „Neutrosophic Sets and Systems” cu câteva ore până să plec la aeroport. Primul număr: 10 articole, 70 de pagini mari pe două coloane. I-am făcut și-un logo. Am colaboratori internaționali, din: SUA, România, China, Maroc, Pakistan, Thailanda, Egipt; și anume: Yun Ye, Muhammad Shabir, Mumtaz Ali, Munazza Naz, Fu Yuhua, A. A. Salama, Ștefan Vlăduțescu, Yanhui Guo, Abdulkadir Şengür, Said Broumi, Pingping Chi și Peide Liu.

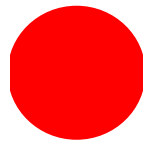

Articole despre măsuri și integrale neutrosofice, coeficient de corelație între mulțimi neutrosofice, filtre neutrosofice, grup neutrosofic soft, algoritm de segmentare a imaginilor, puncte și ideale crispe neutrosofice, comunicare neutrosofică și decizii bazate pe atribute multiple.

NSS 1/2013 conține 10 lucrări și 13 colaboratori (eu inclusiv): total 70 de pagini.

Adriana Răducan îmi scria că „muncești prea mult”, iar mama la telefon „mai odihnește-te și tu, nu mai scrie atâta”... Mă odihnesc când călătoresc. Fac odihnă... activă.

Autorul, japonizat.

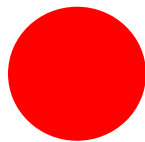
Mihai: Să pui poze din Japonia pe *Facebook*.

Ar trebui să-mi cumpăr un *iPad* sau *iPhone* de la *Apple*. Să-mi notez direct electronic. Sau o tabletă. Pot să inserez și poze prin text. Îmi completez memoriile din mers... Nu le mai dau la cules, și-apoi să corectez confuziile...

Dar cu aceste noi tehnologii cibernetice, trăiești mai mult în virtual decât în real.

S-a înmulțit numărul autiștilor.

Albuquerque – San Francisco – Osaka. Privind de sus deșertul vestic american. E ras ca-n palmă. Stâncos. Și pare aproape. Iar avionul parcă stă, ca elicopterul, ori se mișcă puțin față de sol, ca furnica. Sclipește zăpada pe vârful Munților Stâncoși parc-ar fi de argint.

Japonezii ăștia electronizați până în vârful acului, ce lecție o să-mi dea? Eu – ce sentimente o să mă întorc?

Îmi place să m-aventurez în (ne)cunoscut...

M-am obișnuit să scriu în orice condiții. În orice locuri: sub stres.

Sunt în opoziție. Dacă cineva mă obstrucționează, mai tare mă-ntărhă.

Anul acesta am trecut din America fie un ocean, fie altul, în patru drumuri. Către România, către China și-acum sper Japonia.

Călătorind, întinerești. Întinerind, călătorești.

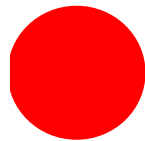
United Airline 6234 face un cerc deasupra San Francisco-ului, trecând peste podul din golf.

Va mai trece o jumătate de secol până avioanele de călători vor zbura fără piloți, ca dronele? Cum funcționează *tram*-urile automate în aeroporturi...

Vor exista coridoare aeriene, calculate micronic, încât avionul să „meargă” perfect ca trenul pe șine?

Plecat miercuri seara din Gallup, 11 decembrie 2013, am ajuns vineri, 13 decembrie, după amiază (16:25),

la Aeroportul Internațional Kansai (KIX), care e pe apă, din Osaka. Mașina am lăsat-o în Albuquerque, parcată pe rândul C, locul 16W, pentru o lună de zile.

În Osaka, m-a așteptat prof. univ. dr. Valeri Kroumov de la Departamentul de Inginerie Electronică și Electrică al Universității de Științe Okayama. Este emigrant bulgar, căsătorit cu o localnică.

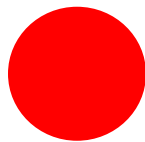
Am schimbat în aeroport 300\$ la rata 1 dolar la 98,67 yeni.

Stația de tren din Osaka.

Patru bagaje am cărat cu mine. Dintre care geaman-tanul mare, roșcat și umflat cu haine, cărți și manuscrise. Dat la *check in* laptop-ul și USB-ul cu arhiva electronică, plus calculatorul TI-92, *mouse*-ul mic, *pad*-ul, și cablurile într-o geantă neagră.

POSTDOC ÎN ȚARA SOARELUI-RĂȘARE

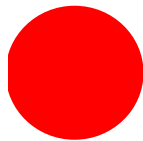
Nelipsitul rucsac albastru cu prosoape, fes, și de citit și de scris pe avion. Și-ncă un geamantanuș pe roțile.

Trei trenuri am schimbat de la aeroport până în Okayama. Circa 110\$ biletele de persoană. Japonia e cea mai scumpă țară din lume.

Exotismul ideogramelor japoneze. Felicitare de An Nou.

În stația Shinkansen observ exotismul celor 2000 de ideograme pe care japonezii le tot învață începând de la școala elementară până la liceu!

Au încercat prin anii '70 să schimbe pe alfabetul latin, dar n-au putut rupe tradiția.

Avantajul indeogramelor este că citești imediat, n-o mai iei pe litere. Dezavantajul: e greu să le-nveți pe toate...

Limba niponă e unitară, în toată țara, deci s-ar putea renunța la ideograme.

Cu chinezii, e altă poveste: ei au 59 de dialecte, care nu se-nțeleg verbal între ele, dar se-nțeleg în scris. Ideogramele îi unesc pe chinezi.

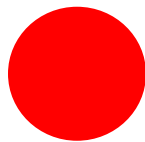
La fel ca la cifrele arabe: scrii 1, 2, 3 și așa mai departe, înțelege orice persoană de pe glob, dar citește în limba sa.

Japonia are forma unei banane pe hârtie. În centru sunt munții, unde trăiesc puțini oameni. Populația este însă extrem de densă pe margini. Astfel că, de la Osaka la Okayama, era clădire după clădire, de parc-ar fi fost un singur oraș. Cam așa este întreaga țară. Suprapopulată. Suferă de lipsă de spațiu.

Niște trenuri rapide, cu botul prelung și ascuțit, ca de avion. Ating 300 km/h. Ce să vezi din viteza aceea! Dar nu erau pe pernă electromagnetică.

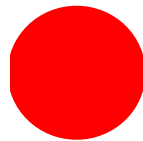
17 ore diferența de fus orar între Albuquerque și Okayama. De fapt socotesc mai simplu astfel: adun cu 7 ore la ceasul meu din Okayama (ca să fac 24), și scad o zi.

Străzi înguste de abia trece o mașină pe lângă alta. Am fost cazat la dormitorul de străini al universității: International House, Kake Educational Institution 4-6-1, Tsushima-higashi, 3-chome, Kita-ku, orașul Okayama, 700-0005.

Valeri mi-a procurat un celular japonez. Normal că nu înțeleg nimic, dar mi-a arătat cum să-i dau lui telefon în caz de nevoie. Numărul japonez de telefon al meu: 070-5052-4391.

Multe biciclete și în Japonia. Valeri are o super-mașină Toyota Crown Athlet. A costat 40.000\$! Albă. Volanul pe dreapta, circulația pe stânga (ca-n Anglia). El nu mai poate să conducă pe dreapta (în Bulgaria a condus).

Mașina are GPS: arăta și cum făcea parcare cu spatele, discutând la telefon cu soția lui, Keiko, prin ecranul de la bord. Ca două mașini care vorbeau între ele! În societate, femeile japoneze merg în spatele bărbaților.

În Europa este invers: bărbații-s politicoși și le lasă pe femei în față.

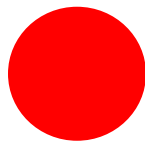
Am târguit la rețeaua de magazine „Marunaka”. Pe urmă m-au invitat la restaurantul „Cocoșul” să cinăm. A fost o zi plină ochi. Picam de somn și oboseală.

14.12.2013 – În clădirea străinilor mai locuiesc două americance (*exchange students*). Majoritatea studenților străini sunt din Asia (în special din China, Coreea și Indonezia). Din Europa și America – puțini.

Scări urcând spre universitate.

Studiază cultura și civilizația niponă. Universitatea de Științe Okayama oferă clase gratuite de japoneză.

Gramatica limbii japoneze e ușoară. Verbele n-au conjugări, substantivele n-au cazuri, adjectivele n-au declinări. Nu există plural (ca în chineză)!

Verbele au timpurile: trecut, trecut continuu, prezent, prezent continuu.

Nu există gen masculin, feminin, neutru.

Verbul se pune la sfârșitul propoziției.

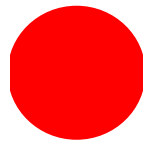
Adjectivul se pune în fața substantivului.

Verbele nu au viitor (ca-n chineză). Se folosesc adverbele de timp pentru a indica viitorul.

Analog, pluralul se formează punând înaintea un numeral sau un adverb numeric.

Surprinzător, limba niponă este vocalică. Procentul de vocale îl depășește pe cel de consoane. Rar întâlnești două consoane alăturate într-un cuvânt. Se observă acest lucru din patronimele japoneze (geografice și de persoane). În japoneză nu există consoanele *L* (pronunțat *R*) și *V* (pronunțat *B*).

Apartamentul în care stau are un mic hol, o cameră de zi (cu televizor plat, frigider, o canapea pe care stau acum și scriu, un dulap și o masă cu două scaune), un dormitor cu un pat mic, o bucătărie cu *microwave*, o plită, dulăpior cu vase și veselă și o chiuvetă, plus toaleta, cu cadă. Mi-am pus căldura la 28°C.

Pe canalul NHK, demonstrații cu un robot care urcă și coboară scările (prin telecomandă sau fără).

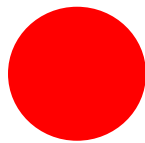
La fel ca în China, port mereu adresa mea scrisă în japoneză. Taximetriștii nu știu să citească literele latine. Chiar și structura adresei este ciudată: „4-6-1” înseamnă: partea a patra din orașul Okayama, subpartea a șasea, clădirea 1. Trushima-higashi este numele cartierului, iar „3-chome” este blocul de case.

Prof. V. Kroumov și studenții săi, experimentând pendulul invers.

15.12.2013 – Am vizitat localurile Universității de Științe din Okayama. Valeri este în clădirea 20. Am intrat în laboratorul său de cercetare. Dr. Valeri Kroumov este

directorul Institutului de Cercetare Tehnologică al Universității de Științe din Okayama.

Ne-am cunoscut prima dată în toamna lui 2012, la o conferință internațională de mecatronică din Tokyo. Nu mai fusesem până atunci în Țara Soarelui-Răsare.

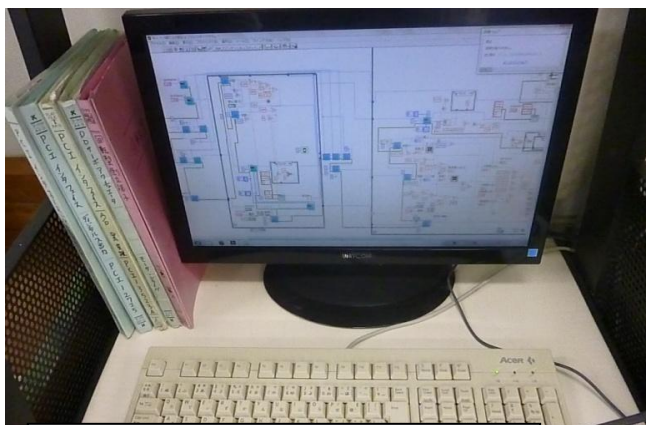
Doi roboței pe roțițe avea într-o sală. M-a fascinat cu *inverted pendulum*. Valeri este inginer de formație, om practic. Eu sunt (prea) teoretic. Continuu obsedat să gădesc întrebunișuri...

Teoria fără aplicații e ca o masturbare!, râde Valeri.

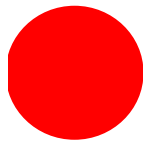

Studentii săi în programe graduate folosesc *Teoria Controlului și Logica Fuzzy* în stabilizarea pendulului. În Teoria Controlului se folosesc ecuații diferențiale neliniare, însă în jurul poziției de echilibru, pe o mică vecinătate sunt liniarizate.

În experimentul lor se folosește un senzor care înregistrează la intervale de microsecunde unghiul și viteza pendulului.

Software pentru pendulul invers realizat de studentul Ryuta Fukumitsu.

Apoi, un motoras mișcă pendulul în direcția în care acesta este înclinat, pentru a-i schimba centrul de greutate și a-l readuce în poziția perpendiculară. (Cum ne jucam când eram copii și țineam un băț lung pe un vârf de deget).

Principiul de *inverted pendulum* se folosește în *Segway*, acele căruțele cu două roți pe care umblă polițiștii prin *mall*-uri.

Când le-am zărit prin filme, mă gândeam că e greu să-ți ții echilibrul, dar echilibrul în fond îl ține computerul pe principiul pendulului invers.

Acest principiu se folosește și la reducerea jocului la roțile de tracțiune ale unui vehicol.

Invențiile poți să ți le vinzi la o companie japoneză, să devii milionar. Dar mai întâi să le patentezi. După comentări la tablă câteva ore și planuri, am ajuns la concluzia că s-ar putea folosi logica neutrosifică în locul celei fuzzy pentru controlul pendulului inversat.

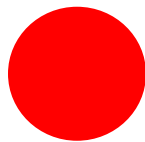
Duminică la prânz, căutând un restaurant să mâncăm. Nu mă așteptam să fie înghesuală și aici...

La vreo două restaurante trebuia să așteptăm o oră până să ne servească.

Ne-am tot fâțâit prin oraș.

Până la urmă, ne-am mulțumit cu un... *burger-king!*

Cu toate că eu doream numai bucate japoneze, băuturi japoneze, lucruri japoneze...

Mâncărurile japoneze sunt prezentate ca la o galerie de artă a culorilor.

16.12.2013 – Problemă mare cu gunoiul!

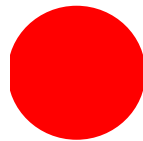
Trebuie să-l împarți în trei categorii: aluminiu, plastic și care se arde. Cel care se arde se pune în pungi speciale, galbene, cumpărate de la magazin.

Și doar luni și joi, înainte de ora 8 dimineața arunci gunoiul.

Dacă arunci conserve, ca să nu miroase, trebuie să le speli după ce-ai consumat conținutul.

Gunoiul care se arde, m-a sfătuit Valeri, pot să-l aduc, însă, la Universitate și să-l arunc acolo.

Strictețe asemănătoare este și în Germania privind salubritatea.

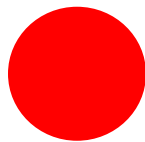

● Mulți poartă măști la gură și la nas din trei motive: să umezească aerul uscat, să nu transmită microbi dacă sunt bolnavi și să nu inhaleze microbi din aer.

Autorul, între președintele Yoshio Hada al Universității de Științe din Okayama (stânga) și prof. Valeri Kroumov (dreapta).

● M-a primit Președintele Universității de Științe din Okayama, dr. Yoshio Hada și m-a servit cu ceai. Învățasem cum să spun „bună dimineța” (*ohayou gozaimasu*) și tot repetam pe coridor să nu uit. Am donat câteva cărți de-ale mele de măsură neutrosifică, structuri algebrice (cu prof. Vasanta) și de geometrie (cu prof. Pătrașcu), plus exemplare din revista *Progress in Physics* (pe care o editez cu Dimitri Rabounski și Larissa Borissova), la Biblioteca Universității de Științe din Okayama.

Răsuflasem că m-am ușurat de greutate, însă m-am încărcat la loc cu șapte reviste ale universității (în japoneză) *Bulletin of the Research Institute of Technology*, nr. 31, 2013, unde aveam un articol în cooperare cu Kimishiro Okuyama, Mohd Anasri și Valeri Kroumov, numit „Mobile Robot Navigation Using Artificial Landmarks and GPS”, pp. 46-51.

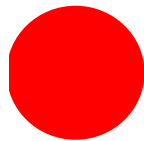
După care, studenții lui Valeri: Ryuta Fukumutsu, Hiroki Sato și Takahiro Fujisawa au făcut experimentul cu „pendulul inversat”. Pendulul s-a „înțepenit” pur și simplu în sus.

Roboți folosind teoria controlului și controlul fuzzy.

Japonezii nu se îmbrățișează, nici măcar nu dau mâna. Fac doar plecăciuni, în semn de salut, din cap și aduși din spate.

Nu pot prinde niciun program în engleză la televizorul din cameră. Mă mulțumesc cu muzică și jocuri. Pe canalul 4 RNC văd faze de fotbal din turneul FIFA din Maroc. De aici îmi merge legătura la internet. Valeri a decodat un *router* și mi l-a instalat. Mi-am adus *laptop*-ul și un USB cu toată arhiva electronică. Pot lucra din plin, ca acasă. Am și cărți de citit, îmi extind incursiunea mea în statistici. Consider că domeniul neutrosficelor se poate extinde la multe domenii.

Numele meu în japoneză s-ar citi *Frorentin Sumarandache*.
(Nu există litera L în japoneză. Pronunță în locul ei un fel de R).

岡山市中区湊
1363
の13
Terumi Nishiyama

703 8266

郵便はがき

7000081

岡山市北区津島東三丁目
4-6-1
加計学園国際交流会館
Frorentin Smarandache
様

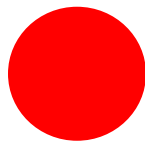
インクジェット紙

このはがき是一部古紙を使用しているため、黒点等が見える場合があります。
当せん日1月19日 / お年玉のお渡し期間1月20日～7月22日 / くじ番号を切り取らずに郵便局へお持ちください。

B1404組

093246

17.12.2013 – La intrarea principală în Universitate există statuia fondatorului acesteia, Tsutomu Kake (1923-2008).

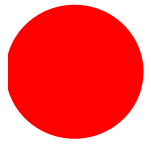
Studentii se-ntorc seara de la cursuri pe biciclete; trec urcând ca vijelia pe coastă în jos. Au parcări speciale, parc-ar fi pline de sârmă – numai de biciclete, una lângă alta. Mă mir cum o găsește fiecare pe a lui.

Cu farurile aprinse. Nu era unul fără! Zic: ia uite o lume perfectă! Unde-i lege, nu-i tocmeală!

Râul Asahi trece prin Okayama.

bi-rú = bere

hai = da

ii-e = nu

dó-mó = cu plăcere, mulțumesc

ohaio-gozaïmas = bună dimineța

kampai = noroc

iïdesne = e bine

kakaku = preț

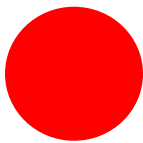
kaki-tomeru = scrieți!

niwa = grădină

aruku = a merge

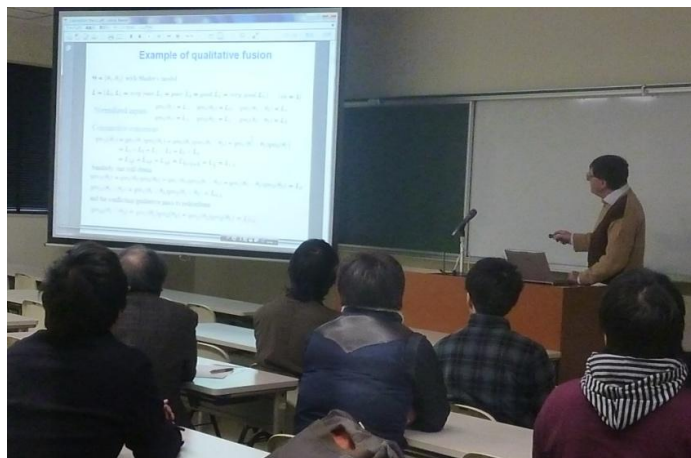

Am prezentat la Institutul de Cercetări al Universității, în engleză, desigur, „Avansări și Aplicații ale Teoriei Dezert-Smarandache”, de la orele 15:00 la 17:00.

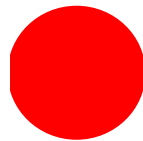

Au asistat studenți la *Bachelor*, masterat sau doctorat (printre care și Kimihiro Okuyama și Fu Hai Lin, ultimul, un chinez emigrat în Japonia) și profesori de la Facultatea de Inginerie a Universității de Științe Okayama și de la Universitatea (de Stat) Okayama, printre care profesorul de Inginerie a Sistemelor și Teoria Controlului, dr. Akira Inoue, pe care-l întâlnisem anul trecut la Conferința Internațională de Mecatronică din Tokyo.

Se interesau mai mult de aplicații, în special în robotică.

TDSm s-a folosit în fuziunea informației provenite de la senzorii robotului, în scopul optimizării ei și luării de decizii. În autocalizarea robotului. În construirea unei hărți a mediului din jurul roboților. În evitarea obstacolelor (cu ajutorul sonarului). În transportarea deșeurilor nucleare.

Totuși, la Fukushima, când a explodat reactorul nuclear, au fost trimiși roboți japonezi, care n-au făcut mare lucru, pentru că nu se puteau deplasa prin mormanele de resturi, dărâmături.

Studenții lui Valeri folosesc softul *LabView*, cu programare în limbajul C, pentru experimentele de laborator.

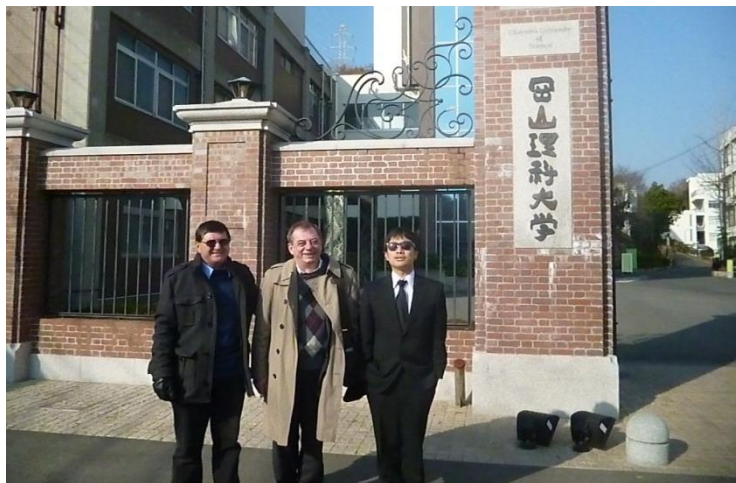
Am dinat la restaurantul „Gusto”, care a fost chiar gustos!, împreună cu Valeri și un grup de studenți. Am mâncat cu bețele.

Pe urmă, la cofetăria „Kan”, să mai stăm la vorbă.

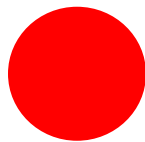
18.12.2013 – Super-Mașina lui Valeri are la bord televizor, internet, telefon și GPS.

Japonia și, surprinzător, Italia sunt țările cu populația cea mai îmbătrânită de pe glob.

Căsătorii puține, natalitatea scăzută.

În fața intrării principale a Universității de Științe din Okayama.

Mă rugaseră băieții să le trimit poze nipone. Am expediat și la prieteni, colaboratori.

Îmi scrie Ștefan Vlăduțescu din Craiova: „Prin fotografiile dvs. am fost și eu în Japonia!

M-am uitat cu atenție la ele și am văzut exemple de fuziune calitativă.

Succes unui oltean din Bălcești care ține lecții în Japonia!”

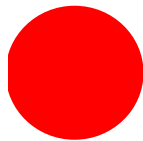
A plouat toată ziua. Mărunt.

Plimbarea de seară cu umbrela, pe strada ce duce de la casa de oaspeți la universitate.

Mă uit la televizor pe canalul 1NHK la un film japonez. Nu înțeleg acțiunea, dar...

20.12.2013 – De dimineață a fulguit puțin. Cam rar zăpadă în Okayama.

La trei după-amiază am fost introdus în Senatul Universității. M-a prezentat prof. Kroumov, iar eu am vorbit câteva minute despre activitatea mea de cercetare în Okayama, folosirea logicilor fuzzy și neutrosifică în robotică și despre scrierea de articole științifice pentru Buletinul Institutului de Cercetări Tehnologice al Universității de Științe din Okayama.

наздраве! (*nazdravie* = noroc, în bulgară).

Suntem în Hotelul Plaza din Okayama.

Bō nen kay, sărbătoarea de „uitare a anului”, în traducere *mot-à-mot* din japoneză. De la 7 la 9 seara.

Cu o femeie urâtă te obișnuiești după trei zile, cu o femeie frumoasă ai dureri de cap după trei zile (proverb japonez).

Împreună cu Departamentul de Inginerie, Președintele Universității citește bilanțul. Rar vreo femeie, numai bărbați în departamentul ingineresc. Ele predau materii ușoare: engleză, administrație.

Stau lângă profesorii Takami Toshihiro (specializat în dinamica fluidelor și transporturi turbulente), Satoshi Yamada (control inteligent și algoritm de învățare), Kengo Katayama (algoritmi de optimizare), Masakaza Niikura (*liaison* industrial), Fujinato Shinsaku și Shujiro Dohta (inginerie mecanică inteligentă).

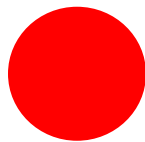

Am câștigat și-un cadou de Crăciun: un pachet de cafea la tragerea de numere (*deno rōkū* = D-6).

Kampai! (noroc, în japoneză).

Am schimbat câteva cuvinte cu șeful departamentului administrativ, dr. Ishida.

Un profesor ne-a zis că auzise de românul Hagi și de bulgarul Stoicikov, fotbaliști celebri de când jucau la F.C. Barcelona și că România nu s-a calificat la Campionatul Mondial din Brazilia în 2014. Grecia ne-a eliminat la baraj (nu știam) și va fi în grupă cu Japonia.

Am ieșit seara prin centrul orașului, pe jos.

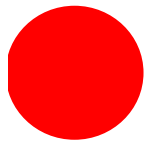
Omotenashi = ospitalitate.

Un spectacol de superbe lumini ale străzii.

Florentin Smarandache

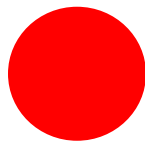
POSTDOC ÎN ȚARA SOARELUI-RĂSARE

Vizite la Fukuyama, Hiroshima și Kurashiki (2013)

În Kurashiki.

● 21.12.2013 – La 9:30 dimineața, împreună cu Valeri și Terumi (o prietenă de familie de-a lui), ne pornim spre Hiroshima, la 150 km de Okayama.

Valeri și-a programat mașina pe noua direcție. Mașină vorbitoare! Pe ecranul bordului, cu harta rutieră, ne-arată unde ne găsim, dar ne și spune (în japoneză, desigur.)

Peste 300 de metri la dreapta, și-apare traseul și săgeata cu direcția pe ecran. Dacă șoferul schimbă direcția, mașina se supără și nu mai vorbește un timp. Însă, curând, își reia îndrumările. Ne spune și timpul estimat când ar trebui să ajungem în Hiroshima.

- Așa mașină deșteaptă n-am mai întâlnit până acum!, exclam Valeri și japoneza râd.

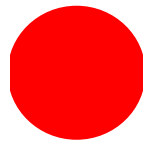
Harta se poate mări, pentru detalii, sau micșora, pentru vederea de ansamblu [*zoom in* sau *zoom out*].

● Taxa de autostradă (*toll*) i se înregistrează automat șoferului pe cartea de credit, fără să mai oprească, bariera se deschide singură când trece mașina.

Autostrada (*ExpressWay*) se numește Sanyo. Viteza maximă e 80 km/h, dar majoritatea vehiculelor au 100-120 km/h.

E regiune muntoasă și trecem prin zeci de tunele cu ventilatoare la intrare, prinse de plafon.

Mașinuțe cubice, simpatice pe drum. Un nou design japonez, firma Nissan.

Valeri și-a conectat pe distanță scurtă (*short range*) celularul la mașină. Când îi telefonează cineva, parcă discută cu mașina. În parcare, dac-a uitat vreun geam deschis sau o ușă neblocață, mașina îi trimite *e-mail* la celular, să-l anunțe.

De la bord se reglează și temperatura. Valeri o fixează la 27°C.

Mă-ntreabă colegii la universitate:

- *How is your impression about Japon?*

- *High!*, răspund.

Ei zâmbesc.

Am ajuns în Hiroshima după un popas în Fukuyama, unde m-am umflat iar de biscuiți cu susan, ciocolățele, rulade japoneze...

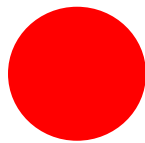
Nu m-am putut abține, parcă-mi făceau cu ochiul.

Ne-am dus țintă la „Peace Memorial Park” [Parcul Memorial al Păcii], unde există un muzeu dedicat bombei atomice.

Eram mort de nerăbdare să vin aici...

Hiroshima, numit „Orașul de Apă”, se află în delta râului Otagowa, la vărsare în marea Seto, care-i o mare interioară. Fondat de Mori Terumoto (1553-1625), care a construit în 1589 un castel, s-a format oraș-cetate, ca-n vremurile feudalistice, ce s-a dezvoltat în perioadele Fuku-shima și Asado.

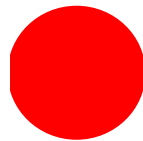
Între 1603- 1867 (perioada Edo, Edo fiind vechiul nume al capitalei Tokyo) progresează ingi-neria civilă. Succesorii lui Mori Terumoto, Fukushima Masanori și apoi Asano Nagaakira, extind domeniile lor. În jurul castelului, apăreau plantații de orez.

La 1820, Hiroshima devine al șaselea oraș japonez, după Edo, Osaka, Kyoto, Nafoya și Kanazawa, cu o populație excedând 60.000 de locuitori.

Orașul se modernizează în urma reformelor Împăratului Meiji, construind drumuri (cel mai renumit fiind Sanyo) și poduri în stil vestic.

Urmează Războiul Sino-Japonez (1894-1895), care dă Hiroshimei un caracter militar. Între 1912-1923 se introduc electricitatea, gazul, apa și canalizarea.

Se înalță clădiri din fier și beton, se organizează transporturile rutiere. Se dezvoltă portul maritim Ujina și stația faroviară Hiroshima.

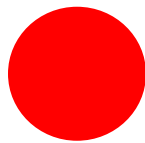
Învățământul elementar este frecventat de 99% dintre copii, și se înființează universități la începutul anilor 1900. În 1929, Hiroshima își anexează șapte orașele și sate vecine. Construiește o bibliotecă publică și înființează o stație de radio.

Între 1904-1905 avusese loc războiul Ruso-Japonez din care japonezii ieșiseră câștigători.

Cu Terumi Nishiyama, în Hiroshima.

După perioada de înflorire economică Taisho (1912-1926), urmează recesiunea și apoi Marea Depresie. Pentru a distra atenția popurului, guvernul japonez dă vina pe... China.

Incidentul Manchurian din 1931 declanșează Războiul de 15 ani cu China (1931-1945), escaladând la apogeul său în 1937.

Războiul din Pacific izbucnește în 1941 când Japonia atacă Peninsula Malaeziană și portul american Pearl Harbor din Hawaii la 7 decembrie.

După victorii japoneze rapide, răsunătoare la început, urmează declinul, începând de la mijlocul lui iunie 1942 și din august 1942 (Bătălia de la Guadal-canal).

În războiul cu China, japonezii ocupaseră multe orașe chineze, culminând cu capitala Nanking în decembrie 1937.

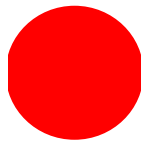
Dar se estimează că armata japoneză a masacrat între 100.000-300.000 de chinezi.

Industria de război se dezvoltă în Hiroshima, construindu-se vapoare de către compania de Industrii Grele Mitsubishi (în 1943) și un aeroport militar.

Impedimentele războaielor încep să se-arate. Se introduc rațiile la orez, combustibil și alte produse de larg consum.

Se evacuează copiii din orașe în temple la țară. Se introduce Ordinul de Mobilizare Națională (1939) a civililor pentru lucrat în industria militară. Se aduc lucrători forțați din coloniile japoneze de atunci, Korea și Taiwan. Se construiesc adăposturi împotriva raidurilor aeriene.

Femeile cos *sennimbari* (îmbrăcămînți albe, însăilate cu fire roșii), care se dădeau soldaților ce plecau pe front pentru a le purta noroc și viață lungă.

Țara întreagă era educată într-un militarism total, folosind și slogane, precum: „Extravaganța este inamicul!”, „Să faci fără, până vom învinge!” sau formarea mișcării de mobilizare națională.

Totul pentru a trece peste austeritatea vieții.

Fanatismul japonez în luptă n-a putut fi oprit decât prin... bomba atomică!

Dar cum începe epoca nucleară? Fizicianul francez Antoine Herni Becquerel descoperă în 1896 că uraniul emite niște raze care pătrund prin orice material.

Celebra Marie Curie, de origine poloneză, dar naturalizată franceză, determină că atomul uraniului emite razele, iar acest fenomen îl numește „radioactivitate”.

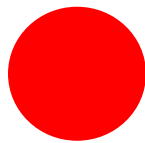
Se descoperă electronul, ca parte din atom.

Modelul Standard al Atomului este explicat: nucleul format din protoni și neutroni în centru, iar electronii orbitând nucleul. 1 atom = 1/100.000.000 cm, iar 1 nucleu = 1/100.000 din atom.

Protonii (de încărcătură pozitivă) și neutronii (încărcătură neutră) au mase aproape egale. Electronul e negativ.

În 1938, Otto Hahn, în Germania, descoperă fisiunea nucleelor atomice, proces care eliberează teribil de multă energie. Și Lise Meitner explică teoretic fenomenul.

Nemții se apucaseră de fabricarea bombei atomice, construind o uzină de apă grea în Scandinavia, ceea ce a trezit frica aliaților.

Masa critică este minimă de material fisionabil, care poate susține o reacție de fisiune în lanț.

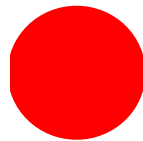
Trei tipuri de radiații s-au descoperit: raze alfa (pozitive) care pot fi stopate de o coală de hârtie; raze beta (negative), care pot fi stopate de o placă de lemn; și raze gamma (neutre) care penetrează chiar și plăci de plumb.

Izotopii sunt atomii unui element chimic care au același număr diferit de neutroni. Masa unui atom este egală cu numărul de protoni, plus numărul de neutroni.

Atomii instabili, care se numesc și radioizotopi, se descompun. Un atom stabil are un număr specific de neutroni. Radioizotopii, când se „sparg”, eliberează radiații: alfa, beta, gamma etc.

Pentru a declanșa o reacție nucleară, nucleul poate fi bombardat cu particule pozitive, însă este dificil ca acestea să pătrundă forța puternică ce ține nucleul împreună, ele fiind respinse. Neutronii însă nu sunt respinși, neavând aceeași încărcătură electrică ca nucleul, care e pozitiv.

Un neutron este absorbit de către nucleu, făcând protonii să se respingă între ei; și producând astfel *fisiunea nucleară* (ruperea nucleului în două nuclee), eliberând însă și o cantitate enormă de energie. Dintre elementele naturale, uraniul este cel mai greu. De aceea a fost ales primul. Neutronul, pătrunzând în nucleu, care posedă o mare energie și este foarte instabil, determină divizarea nucleului, deoarece nucleul încearcă să-și refacă stabi-litatea. În procesul de divizare nucleară, alți neutroni se desprind liberi și lovesc alte nuclee, iar acest lucru se produce în mod accelerat, generând o serie de reacții, numit *reacție de fisiuni în lanț*.

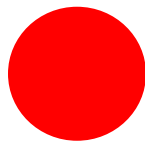

Un grup de oameni de știință în America, printre care și Albert Einstein, semnează o scrisoare compusă de Leo Szilard, și o înaintează Președintelui Statelor Unite, Theodor Roosevelt, să dezvolte o nouă armă: bomba atomică. Roosevelt aprobă și cercetarea începe în octombrie 1939, numită Proiectul „Manhattan”, care a costat 2 miliarde de dolari, a implicat 120.000 de persoane și a durat până la sfârșitul anului 1945. S-a fabricat o bombă cu *uraniu* (pentru Hiroshima), și alta cu *plutoniu* (pentru Nagasaki). Generalul de Brigadă Leslie R. Groves răspundea de proiect și l-a numit pe J. Robert Oppenheimer ca director. Locul cercetării: Los Alamos, New Mexico. De aceea, când le-am spus colegilor japonezi, la serata facultății de inginerie, că-s din New Mexico, au exclamat:

- Aha, de la bombă!

Și nemții încercaseră fabricarea bombei A(tomice), dar abandonaseră proiectul în 1942.

Izotopul de uraniu U-238 absoarbe neutroni fără să se descompună, pe când izotopul U-235 se descompune prin absorție de neutroni. Însă U-238 se găsește în proporție de 99.3%, în timp ce U-235 numai în proporție de 0.7%. Deci procentul de U-235 trebuia mărit, adică uraniul îmbogățit. S-a descoperit că plutoniul Pu-239, care este un element artificial creat prin absorția de către U-238 a unui neutron, este mai greu decât U-235. De aceea, s-a fabricat și o bombă de plutoniu care, fiind mai complexă ca structură, trebuia testată.

POSTDOC ÎN ȚARA SOARELUI-RĂSARE

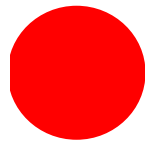
● Așadar, primul test atomic a avut loc la 16 iulie 1945, în deșert, lângă Alamogordo în New Mexico. (Am vizitat acest orașel plat și deșertul din jur). De pe turnul de oțel având 30 metri înălțime a fost plasată o bombă de plutoniu și apoi detonată. N-a mai rămas din turn decât niște fiare răsucite la fundație. Energia eliberată de bombă a fost estimată la 18 kilotone de TNT.

Alamogordo, locul unde a avut loc primul test atomic.

● Fabricarea bombei a fost ținută ultra-secretă. La Conferința de la Yalta din februarie 1945, care ne-a afectat și pe noi, și unde lumea a fost reîmpărțită, Stalin le-a promis lui Roosevelt și Churchill că va declara război Japoniei la trei luni după ce Germania o să capituleze. Roosevelt moare la 12 aprilie 1945, iar Harry Truman, vice-președinte la acea dată, devine președinte. Truman nu știuse nimic despre fabricarea bombei A.

Se aleg 17 orașe ca posibile ținte. Se caută topografia cea mai favorabilă unei lovituri capitale. Raidurile aeriene americane asupra acestor ținte sunt interzise, pentru a putea studia cu acuratețe efectele bombei A.

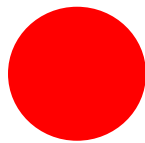
Se propune atacul atomic fără avertizarea inamicului, dar un grup de oameni de știință care lucrează la fabricarea bombei, în frunte cu James Franck, se opun.

SUA vroia ca, prin bomba atomică, sfârșind războiul, să limiteze influența sovietică în estul Asiei. Prin declarația de la Postdam, din 26 iulie 1945, se cere capitularea necondiționată a Japoniei. Guvernul japonez refuză. Colonelul Tibbets este numit la comanda bombardierului B-29, destinat aruncării primei bombe atomice. Avionul este botezat „Enola Gay”, după numele mamei lui Tibbets, pilot experimentat. Bomba A, numită *Little Boy*, avea 4 tone în greutate, 3 metri lungime și diametrul de 0,7 metri.

Little Boy, la Muzeul Național USAF.

Avionul a fost remodelat la baza militară Wiendover din statul Utah. *Enola Gay* a avut la bord un echipaj de 12 membri, care la începutul lui iulie 1945 s-au deplasat în insula Tinian din Pacific, la sud-est de Japonia. Bomba de uraniu a sosit pe 26 iulie, într-un crucișător greu.

Pe 2 august, s-a dat ordin ca bomba să fie aruncată pe 6 august la Hiroshima, Kokura sau Nagasaki.

Avioanele de recunoaștere au plecat după miezul nopții de 5 spre 6 august, să investigheze vremea în cele trei orașe. Cum în Hiroshima era cer senin, soarta orașului a fost hărăzită.

La 8:15 dimineața, pe 6 august, bombardierul *Enola Gay* a lăsat bomba atomică să cadă deasupra spitalului Shima din Hiroshima.

Bomba a explodat după 43 de secunde, la o altitudine de 600 metri altitudine, la 300 de metri de Podul Aici. Locul unde a explodat bomba se numește *epicentru*, iar punctul corespunzător pe sol se numește *hipocentru*.

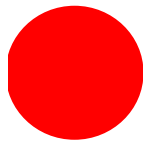
Alte două bombardiere au însoțit echipajul *Enola Gay* pentru a filma, fotografia și observa explozia.

Enola Gay s-a întors imediat la 155 grade și a zburat spre nord pentru a scăpa de undele de șoc.

Pentru Hiroshima s-a folosit bomba cu uraniu 235, ținut în două părți, fiecare parte de cantitate mai mică decât masa critică. Printr-un exploziv convențional, aceste două părți de uraniu au fost lipite, depășind masa critică, astfel putând genera fisiunea în lanț.

Pentru bomba de la Nagasaki s-a utilizat plutoniu 239. Aceasta a avut 4,5 tone în greutate, 3,2 metri în înălțime și 1,5 metri în diametru (mai „grasă” decât prima). De aceea a fost numită *Fat Man*.

În centru, această bombă are *poloniu* și *beriliu* ca surse de neutroni și arată ca o sferă compartimentată. La periferie se găsesc explozivi convenționali care, detonați,

forțează plutoniul în centrul sferei, creând o cantitate mai mare decât masa critică. Bombă implozivă.

Energia eliberată de bomba de la Hiroshima a fost de 16.000 tone de TNT, iar energia eliberată de bomba de la Nagasaki de 21.000 tone de TNT.

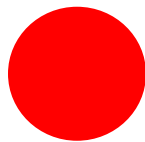
Bătrânii, studenții și chiar copii de la 12 ani în sus au fost mobilizați în ziua de 6 august 1945 la Hiroshima să demoleze clădiri pentru a crea coridoare de mișcare mașinilor de pompieri și apărătoarelor antiaeriene, fiindcă raidurile aerine devastaseră majoritatea orașelor japoneze.

6.300 de copii (băieți și fete) au murit în acel atac. Bomba care a explodat a avut în diametru maxim de 280 metri, o temperatură de 3.000-4.000°C la hipocentru, ca un Soare mic.

Din cele 350.000 de persoane aflate în oraș (incluzând coreeni, taiwanezi, chinezi, cetățeni din Asia de Sud-Est și prizonierii americani de război) au decedat 112.000 în prima zi, iar până la sfârșitul anului 1945, din cauza arsurilor și radiațiilor, s-a ajuns la circa 140.000 de morți. Orașul a ars toată ziua. Președintele Truman a anunțat pe 7 august prin radio bombardarea atomică de la Hiroshima.

Pe o rază de 2 km de la hipocentru, orașul a fost măturat complet. Războiul Al Doilea Mondial se termină pe 15 august. Japonia capitulează.

Din septembrie 1945 până în aprilie 1952, Japonia intră sub ocupația Forțelor Aliate, care impun cenzura presei despre bomba atomică, dar și adunările publice și control economic.

Altă nenorocire se abate asupra Japoniei: Taifunul Makurazaki inundă Hiroshima pe 17 septembrie 1945.

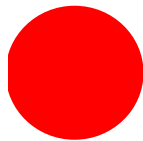
Barăcile construite și podurile care rezistaseră la șocul de unde sunt distruse. Sub ocupație, japonezii dezvoltă piața la negru. Copiii, orfani de război, au fost luați în îngrijire de rude, dați spre adopție sau internați în orfelinate.

Sistemul educațional se schimbă: din imperial-militarist în democratic-pacific. Instruirea în arte marțiale, istorie și geografie japoneză încetează.

Lângă Parcul Memorial al Păcii, la câteva sute de metri, se află Domul Bombei A, care fusese un Hol al Prefecturii și din care a rămas scheletul metalic, semi-circular în vârf. Domul fusese din sticlă, care s-a spart în urma undelor de șoc, însă clădirea a rezistat și-a rămas precum o coajă goală, păstrată ca vestigiu pentru posteritate. Lângă ea, se pozează turiștii.

Domul Bombei A. Clădirea fusese proiectată de arhitectul ceh Jam Letzel în 1915.

Muzeul conține obiecte care au aparținut victimelor. S-a înființat un spital dedicat numai tratării supraviețuitorilor bombei A în septembrie 1956.

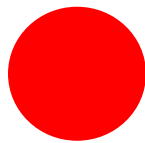
Cercetători japonezi și americani au colaborat la analizarea consecințelor radiațiilor asupra ființelor umane. Dr. Marcel Junod, din Belgia, aduce pe 8 septembrie 1945 din partea Crucii Roșii Internaționale un transport de 15 tone de ajutoare medicale Prefecturii din Hiroshima, iar americanul Norman Causins lansează apelul de „adop-tare spirituală” a orfanilor bombei A.

Filmările și fotografiile Corporației Japoneze de Film din octombrie 1945 au fost confiscate de Armata de Ocupație și înapoiate în 1967 și 1973.

Radiațiile masive provocate de explozia bombei A, pătrunzând în corp, au afectat grav celulele și au scăzut funcția măduvei de a genera sânge.

În Parcul Memorial al Păcii, fondat în 1949-1950, prin inițiativa lui Kenzo Tange.

Efect letal a avut radiația emisă în primul minut de la explozie pe rază de un kilometru. Mulți au sucombat în câteva zile sau câteva luni mai târziu. Deșeuri radiate au contaminat terenul pentru o perioadă lungă, ucigând și pe alții care au venit mai târziu să-și caute rudele sau colegii.

Simptomele celor radiati: căderea părului, vomă cu sânge, pete de sânge subcutanale, oboseală extremă, febră, sângerări ale gingiilor și unghiilor, urină cu sânge, menstruații neperiodice, reducerea leucocitelor și eritrocitelor, sânge în fecale, stomatite etc.

Din cauza exploziei, fumul și funinginea și murdăria de pe sol radiate au format nori negri, din care a curs ploaie neagră. Cei care au băut apă din ploaia neagră s-au radiat, iar peștii din heleștee și lacuri au murit și au plutit la suprafață.

Cicatricile de la arsuri s-au umflat devenind cheloide. Fătul din uter radiat se naștea cu microencefalită (înapoiat mintal).

După 1950, s-a mărit considerabil numărul bolnavilor de leucemie, iar după 1955 (la 10 ani de la explozia bombei) a crescut și numărul pacienților cu diverse forme de cancer (la tiroidă, sân, plămâni, în special).

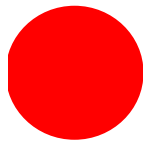

Totuși, cursa înarmărilor continuă, iar armele nucleare proliferază...

Se estimează la 20.000 pe tot globul a dispozitivelor nucleare:

Rusia (URSS): 10.000;

SUA: 8.000;

Franța: 300;
China: 240;
Marea Britanie: 225;
Pakistan: 90-100;
India: 80-100;
posibil și Israel: 80.

S-au produs bombe cu hidrogen, cu neutroni. Plus tehnologii electronice de ghidare și detecție.

Confruntări care puteau începe un Al Treilea Război Mondial s-au petrecut:

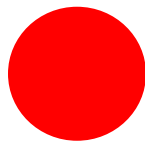
- în 1949, între SUA și URSS;
- în 1962 cu Criza Cubaneză.

Testele nucleare au continuat. În 1949, URSS reușește explozia primei sale bombe atomice. Ca răspuns, SUA testează bomba cu hidrogen (care declasează fuziunea nucleară a deuteriului, tritiului și a altor elemente ușoare, folosind presiunea și temperatura mare rezultată din explozia atomică; deci *fisiune* și *fuziune* combinate), în 1952, în sudul Oceanului Pacific.

Pentru a se eschiva tratatului internațional de interzicere a testelor nucleare, urmate de explozii nucleare, din 1996, SUA, Marea Britanie și Rusia au condus „teste nucleare subcritice”, care-s teste ce se termină înaintea punctului critic care produce reacția nucleară în lanț.

Nici testele simulate pe computer nu au fost abrogate.

În cazul unui război mondial, se preconizează că nori de particule de funingine și praf vor bloca razele soarelui, scăzând drastic temperatura și provocând iarna nucleară.

Supraviețuitorii bombei atomice s-au numit *hibakusha*.

În 1957 s-a adoptat o lege *hibakusha*, care să le producă anumite înlesniri sociale și ajutoare medicale.

În muzeu este un pavilion dedicat armelor nucleare. Sunt expuse informații despre misile (cu rază scurtă, rază medie sau rază lungă de acțiune). În special misilele americane *Tomahawk*.

Cea mai puternică bombă (cu hidrogen), de 50 megatone, a fost testată de Uniunea Sovietică, în 1961. Bomba cu hidrogen testată de americani în martie 1954, pe Atolul Bikini, a fost de o mie de ori mai puternică decât cea de la Hiroshima.

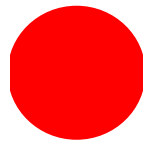
Americanii au construit un institut de cercetări ale efectelor radiațiilor în Hiroshima. Rezultatele sunt ținute, totuși, secrete. Se studiază și procedeele de decontaminare nucleară.

A fost o zi luuuungăăăă, lungă...

Iritat, fascinat, absorbit de istorie, de războaie și de forța auto-destructivă a științei...

Mă pierdusem de colegii japonezi afundat/pasionat în citit, meditat și notat.

Auto-întrebări mă frământau: Cum de protonii stau cumiți împreună în nucleu și nu se resping? Dacă în loc de un neutron străpungând nucleul de uraniu, s-ar trimite un neutron în antinucleul de uraniu? Sau un antinucleu de uraniu (format din protoni nega-tivizați și neutroni) să fie bombardat cu particule alfa? Cum s-ar comporta nucleul de nematerie la diverse bombardamente cu neutroni sau particule alfa sau beta?...

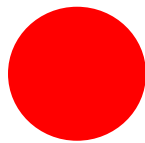
Cu Terumi și Valeri, ne-am dus la restaurantul Mit-tchan din centrul Hiroshimei. În mintea mea se atașase cuvântului Hiroshima, cum îl auzeam, „foc”.

Am servit o mâncare tradițională hiroschimeză: *okonomiyaki*. Gustoasă, ce să zic: macaroane cu varză, carne și ou, prăjite la cuptor ca o plăcintă.

Drumul înapoi la Okayama. Încă două ore.

Okonomiyaki, mâncare tradițională din Hiroshima.

Seara, la ora opt, întâlnire la restaurantul turcesc „Ali Baba” din Okayama cu alți străini care lucrează în oraș. Profesoara Masae Nishiyama, care și-a format o școală de engleză, m-a invitat și pe mine.

Întâlnesc câțiva americani și australieni căsătoriți cu japoneze. Unul lucrează în construcții, divorțat de două ori, altul predă engleză.

Aflu că mai sunt și francezi, peruvieni, portughezi, dar astăzi n-au venit.

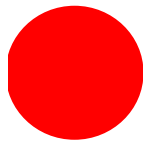

La restaurantul turcesc Ali Baba, cu străini care lucrează în Okayama.

Masae a făcut studii de psihologie în America. Este fiica lui Terumi. Femeile asiatice arată mai tinere decât cele caucaziene.

Fete la treizeci de ani arată ca școlărițele din clasa a șasea de la noi.

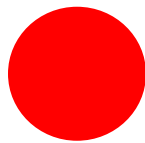
Cu prof. Masae Nishiyama.

Japonezii sunt istoviți de muncă; de aici, marele succes tehnologic. Un licean pleacă dimineață la școală, apoi se duce la cursuri suplimentare (private) de învățat și la programe sportive sau artistice. Se-ntoarce abia seara acasă. Intrarea la facultăți se face foarte dificil, pentru care se pregătesc tot timpul.

Ei au și expresia *caroshi*, adică: să muncești până mori de supra-muncă. Japonezii-s fanatici nu doar la război, când în *kamikaze* sinucigașe atacau vapoare americane, dar și la lucru. *C'est la vie!*

Cum de companiile japoneze au atâta succes în străinătate? [De pildă, în Statele Unite cea mai populară și bună mașină este Toyota.]

Administratorii țin la oamenii lor. Dacă un salariat trebuie dat afară, compania caută să-i găsească alt loc de muncă.

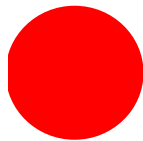
Toyota Tundra, fiabilă și populară în SUA.

În afară de MUNCĂ enormă, mai există la japonezi MODESTIE și CORECTITUDINE. N-am văzut nici unul cu nasul pe sus că el ar fi mare universitar ori mare cercetător. Toți amabili și extremi de politicoși, uneori dând impresia de umili. La ei, taximetrul nu te înconjoară de zece ori să-ți ridice prețul, ci te duce pe drumul cel mai scurt.

- *We do the things right!*, îmi spunea profesorul Masahiro Inuiguchi de la Universitatea din Osaka, în 2011, când l-am întâlnit la o conferință în Taiwan.

Există companii străine care vând mai degrabă ambalajul (strălucitor, impresionant) decât conținutul. Japonezii sunt foarte minuțioși. Legile la ei sunt stricte și se respectă milimetric.

Din țări complet distruse, în cel de-al Doilea Război Mondial, Japonia și Germania s-au ridicat la super-puteri economice în prezent, depășind țările învingătoare (Anglia, Franța) și rivalizând cu Statele Unite și China.

Asta datorită și popoarelor acestora, dar și conducerilor juste, necorupte.

Firmele japoneze auto produc în serie mini-vehicule. Acestea-s foarte populare, fiindcă-s mai ușor de parcat (în Japonia e problemă de spațiu). Sunt și comode și ieftine. Consumă puțin. Cu motorul de 660 mc³. Femeilor le plac. Când m-am urcat în mini-mașina lui Terumi, parcă era o jucărie mai mare...

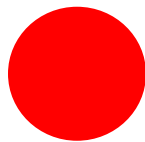
● *Sake* este un alcool japonez fabricat din orez. Are gust de vin.

● Angajații trebuie să fie loiali companiei. Nu au voie să plece de la locul de muncă înaintea șefului.

● Când, după *tsunami*-ul din martie 2011, unii specialiști străini au părăsit Japonia, au fost dați afară de la lucru, ca fiind neloiali companiilor.

● 22.12.2013 - Am intrat în Grădina *Korakuen* din Okayama. Este a treia grădină renumită din Japonia. În fiecare sezon, are diferite culori. Primăvara e cea mai frumoasă, ca un pastel, apoi toamna. Iarna este cenușie.

Lordul feudal (*daimyo*) Ikeda Tsunamasa a ordonat în 1687 arhitectului Tsuda Nagatada să construiască grădina, care a fost finisată în anul 1700.

Numeroase picturi și documente despre transformările grădinii au fost păstrate de familia Ikeda.

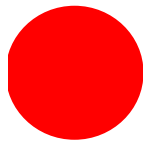
O serie de lorzi au stăpânit grădina până în anul 1884, când a fost transferată Prefecturii Okayama. Acum este domeniu public.

Grădina reflectă perioada Edo. În perioada 1930 a suferit inundații, iar în cel de-al Doilea Război Mondial a fost bombardată (1945), dar a fost restaurată conform diagramelor vechi păstrate.

Autorul, în Grădina *Korakuen*.

Grădina este exotic pusă pe o insulă, care conține iazuri în mijlocul cărora sunt alte insulițe. Fiecare lord a ridicat o Casă de Ceai, unde primea și oaspeți. Există și o scenă de Teatru Noh (grafiati și *Nô*).

Japonezii aveau diferite tipuri de teatru tradițional: Kabuki și Noh. Actorii purtau măști, iar personajele feminine erau interpretate tot de bărbați travestiți.

Grădina fusese reamenajată în 1887. Astăzi este dedicată predicatorului budist Elzai Zenshi, considerat părintele ceaiului, deoarece ar fi adus ceaiul din China.

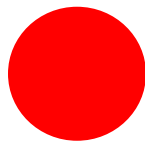
Tot în grădină, se practicau arte militare și activități literare.

Dintre speciile poeziei, *tanka* și *haiku* sunt renumitele poeme tradiționale japoneze, cu forme fixe, cunoscute în lume.

La Castelul din Okayama.

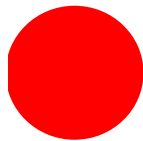
De la grădină, peste un pod de fier, deasupra râului Asahi, intrăm în castelul din Okayama. Sub îndrumarea lui Toyotomi Hideyoshi, care unește întreaga țară sub autoritatea lui, s-a construit acest castel între 1589-1597 de către Ukita Hideie, copilul adoptat al lui Toyotomi. Hideie, Căpitan General, este învins în Bătălia de la Sekigahara din 1600 și exilat pe insula Hachigo-Jima.

Kobayakawa Hideaki, care luptase împotriva lui, deși fusese omul lui Hideie, ocupă Castelul din Okayama. Hideaki moare după doi ani, fără a avea moștenitori. În consecință, castelul intră în posesia lordului Ikeda Tadasugu din clanul Bizen.

În Castelul din Okayama.

Cincisprezece lorzi feudali stăpânesc castelul pentru trei secole între 1573-1869. Castelul devine proprietate statală în anul 1869. Guvernul păstrează numai patru clădiri și demolează câteva zeci din complexul castelului în 1882.

Pe lângă turnul central donjon, care are 21 m înălțime, se ridicaseră 35 de trunulețe și 21 de porți. Turnul adăpostea arme, aruncătoare de pietre, materiale. „Castelul Cioară” este denumit, datorită turnului negru, dar și „Castelul Cioara de Aur”, deoarece acoperișul era poleit.

Castelul a fost bombardat într-un raid aerian la 29 iunie 1945, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, de către aviația americană, dar reconstruit în 1966 din beton (originar fusese din lemn).

Pereții cetății sunt construiți din pietre și prundiș, așezate sub formă de straturi.

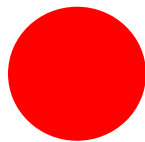
Mitsumasa Ikeda, de la Castelul Totteri, a făcut schimb și s-a mutat în Castelul Okayama, ca un nou lord de Bizen, stăpânindu-l între 1632-1672.

Turnul are vedere spre grădina *Korakuen*. O pasiune a lorzilor era să privească seara luna.

La ieșirea din castel, am făcut poze îmbrăcat în *tono sama* (proprietar de castel), deși aș fi vrut ca... *samurai*!

Autorul, gătit ca *tono sama* (proprietar de castel).

23.12.2013 – Târguiesc deseori la *Happy Town Complex*. Chiar așa e numele, în engleză.

Ikebana este arta florilor la japonezi. Cum să alegi florile în fiecare sezon și să le pui împreună să formeze „o lume a florilor”.

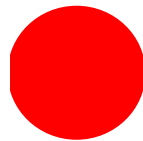

Ceremonia Ceaiului este modul tradițional japonez de a servi ceai unui prieten.

Am intrat într-o cameră tradițională niponă *washitsu*, unde stai pe jos, ciucit, cu ferestre.

Să amesteci mâncărurile este inadmisibil în Japonia.

● Bărbatul conduce în familie (când femeia nu-i acasă).

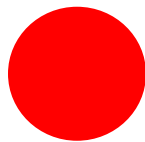
● Campionatul Japonez de Patinaj Artistic la televizor pe canalul 1. Au câștigat Yuzuru Hanyu la bărbați și Akiko Suzuki la femei.

● Mă îngraș văzând cu ochii. Mănânc tot felul de dulciuri nipone, de curiozitate, și stau ore întregi nemișcat la computer.

N-am mai făcut, de când am venit în Japonia, efort fizic, mișcări, cum obișnuiam în America.

La masă, cu Valeri Kroumov și soția profesorului, Keiko Shigara.

Capacul de la toaletă se ridică automat când intri în baie. În *laundry room* (spălătorie), 5\$ spălatul rufelor (de mașină), plus 1\$ uscatul.

Nu mai pui detergent. Mașina de spălat furnizează lichidul deja concentrat.

Mi-am luat schimburi pentru două săptămâni. Trebuia o dată să le spăl, în special cămășile și șosetele.

23 decembrie este sărbătoare în Japonia: ziua de naștere a Majestății Sale Imperiale Akihito, care împlinește 80 de ani.

Împăratul ține un discurs transmis de radio și televiziune.

24.12.2013 – Deși japonezii sunt budiști, prin toate magazinele și la televizor – reclame și mesaje de Crăciun. Ca în China, umblu permanent la mine cu adresa locuinței scrise în japoneză.

Până nu scriu pe cărțile pe care le citesc, nu mă simt bine.

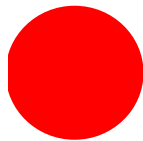
Apoi, le dau altora... Gata studiate!

26.12.2013 – În fine, descopăr pe canalul 1 (național), între 7:00-7:30 seara, știrile în engleză.

Prețurile în Japonia sunt mai mari decât în America.

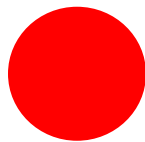

● Primul ministru japonez, Shinzō Abe, a efectuat o vizită la Monumentul *Yasukuni* din Tokyū, dedicat soldaților morți în războaie. China, Coreea de Sud și Statele Unite l-au criticat, deoarece printre cei decedați sunt și criminali de război. În tradiția japoneză, un răufăcător mort este iertat, deoarece a plătit cu viața.

● 27.12.2013 – În vizită la familia Terumi, Nasae și Toshihiro Nishiyama. Mi-arată o sabie japoneză: lungă, încovoiată, cu teaca neagră: *katana* sau *nihonte*, precum purtau samurarii odată. Îi vedeam prin filme, când eram copil, și mi se păreau ciudați cu părul lor legat coc și mantia albă (*uwagi* și *rakama*).

Seara, la un restaurant *sushi* (mâncare japoneză constând din pește crud și orez). Castronele *kozara* și *sara* cu diverse bunătăți se roteau pe o bandă în jurul barului ca bagajele de la avioane în aeroport. Curios că, deși *teriyaki* este mâncare populară în America, nu este prea răspândită în Japonia!

● 28.12.2013 – În orașul Kurashiki, la 30 km vest de Okayama. În Piața de Lederă și în centrul orașelului sunt case vechi, conservate ca monumente istorice (proprietarii n-au voie să le dărâme sau să le transforme) de câteva sute de ani. Există Muzeul Ohara de Artă. Ohara a fost un fabricant de îmbrăcăminte foarte bogat. El l-a trimis pe Kojima Torajiro să colecteze picturi valoroase din Europa și a înființat acest muzeu.

30.12.2013 – Jocurile Olimpice din 2020 vor avea loc în Tokyo.

Sunt într-un proces intens de creație, nu știu ce e cu mine. Doar seara mă recreez, făcând plimbări pe drumul spre universitate sau privind la televizor. Au filme numai în japoneză, pe care nu le înțeleg (știu doar câteva cuvinte), dar mă uit la modul lor de viață; îmi dau seama din imagini.

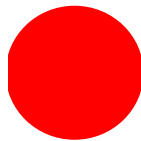
Teishyoku, alt fel de mâncare la restaurantul „Joyfull”. Mă tot schimb de la un local altul și gust când un fel, când altul.

La restaurantul „Royal Host” (multe firme sunt bi-lingve), am luat o ciorbă de-alelor: *onion gratan supu* (supă cu ceapă multă), încât la început, mi s-a părut că e tocană.

Formația japoneză „Exile Pride”, dans și muzică, de treisprezece băieți, îmi place. Se simte puternic influența vestului în toate domeniile.

F
l
o
r
e
n
t
i
n
S
m
a
r
a
n
d
a
c
h
e
様

岡山市北区津島東三丁目四
一六二一
加計学園国際交流会館

Kanji au o lungă istorie. La început erau pictograme, ușor de citit, dar greu de scris. Treptat, însă, au fost simplifi-cate, stilizate: ideograme.

Okayama înseamnă: deal (*oka*) și munte (*yama*), fiindcă orașul este înconjurat de munți.

Programul de Revelion la TV pe canalul național (NHK) se numește „Roșu și Alb” (*ko haku*). Se grafiază:

Să înveți să obții totul cu puterea gândului.
Să te vindeci cu puterea gândului.
Să te aperi cu puterea gândului contra energiei negative care te-nconjoară.

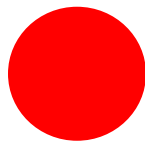

Fac poze îmbrăcat în samurai, cu *hakama* (un fel de sort, pantalon), *uwagi* (cămașă), *obi* (brâu de bumbac) și sabia (*katana*), bineînțeles cu teacă.

Artele Marțiale sunt populare în Japonia: *karate*, *aikido*, *jyu*, *jyutsu* (pentru poliție și forțele speciale), *shoringi kendo* (chineză), *tekoando*, *i ai do*.

Alte sporturi japoneze: *judo*, *kendo*.

Florentin Smarandache
POSTDOC ÎN ȚARA SOARELUI-RĂȘARE

Autorul, îmbrăcat în samurai.

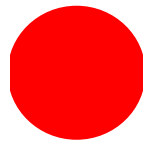
Revelion japonez petrecut la familiile Kroumov și Shiraga.

Akemashte Omedeto Gozaimas!

Un An Nou Fericit !

Ceasul arată ora 0:00 !

Sare dopul șampaniei în tavan. Am trecut în 2014 cu 7 ore înaintea României.

După miezul nopții, o luăm pe străzile goale la familia Nishiyama cu uratul. Și acolo am reînceput cheful. Terumi, Masae și Mika făceau haz de „japoneza” mea: cele câteva cuvinte pe care le-nvățasem.

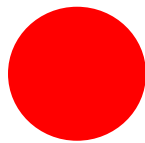
Celebrând cu familia Nishiyama.

Pe la două noptea ne-am dus pe jos la Templul *Gokoku Jinjya*, unde budiștii se roagă și-și pun dorințe în noaptea de an nou. Templu se zice *te-ra* în niponă. Există și creștini japonezi, dar un procent de numai 1%.

Cimitirul budist arată ca o colecție de monumente mici, de piatră. Fără cruci, evident. Și curios, n-are gard de jur împrejur. Intrarea la templu se face printr-o alee cu felinare galbene, lunguiețe.

La 3:25 dimineața, m-am culcat.

01.01.2014 – *Sakura mochi to chea* (prăjitură cu ceai, tradiționale de anul nou japonez).

Florentin Smarandache POSTDOC ÎN ȚARA SOARELUI-RĂȘARE

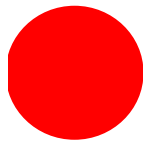

Ca o galerie de artă e prezentată mâncarea japoneză, în culori aprinse și migăloasă, pusă-n cutiute, cu ornamente care să bucure ochii.

Prima zi din 2014, petrecută în sudul orașului Kurashiki, la mama lui Keiko (obiceiul de a ne întâlni de sărbători).

În continuu, mese, băuturi, noaptea trecută și astăzi. La prânz, am dormit în camera lor tradițională *washitsu*, întins pe jos. Seara, jucat cărți și *kendama* cu copii.

Structura limbii nipone îmi pare pe dos. De exemplu: *biru nanda kara*, în traducere liberă înseamnă „din cauză că a băut bere”, dar literal „bere a băut din cauză”.

Deci, lecturat de la dreapta la stânga, deși scris de la stânga la dreapta.

Alt exemplu: *watashiwa hon o yamu* = eu citesc cartea, dar cuvânt cu cuvânt translatat: „eu carte citesc” (*watashiwa hon yomu*), deoarece verbul se pune la sfârșitul propoziției.

Analog pentru: *watashiwa nihongo o hanasu* (eu japoneză vorbesc).

O este o particulă de legătură.

Negația se face prin adăugarea unui sufix verbelor:

Kaku = scrie,

Kakanay = nu scrie;

Nomu = bea,

Nomanay = nu bea;

Teberu = mănâncă,

Tebenay = nu mănâncă.

Verbele japoneze se termină în *u*, iar în negație *u* se transformă în *anay*.

Excepție fac verbele care au consoana *r* ca penultimă literă, unde *ru* prin negație devine *nay*.

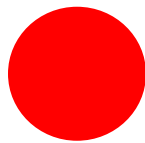

02.01.2014 – Vorbit iar cu mama la telefon. A trecut revelionul împreună cu tanti Victoria.

Și de sărbători, pe 2 și 3 ianuarie, erau profesori la universitate lucrând în testări de experimente sau pentru documentări.

Valeri rămânea până seara la opt în laborator.

Am văzut și studenți urcând scările deodată cu mine spre universitate.

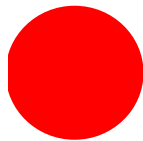
Am primit și eu două felicitări de la colegii japonezi. Poșta are un serviciu special: o scrisoare să ajungă la destinație în ziua exactă dorită de expeditor.

De exemplu, dacă un prieten sărbătorește onomastica peste o lună, poți să trimiți cu mult înainte (ca să nu uiți), indicând poștei să livreze scrisoarea în data cu pricina.

Merg pe jos de la apartamentul meu la cumpărături; magazinele „Marunaka” și „Happy Town”, o jumătate de oră dus, o jumătate de oră întors.

În nordul Japoniei e zăpadă, ninsoare, ger. În sud, unde locuiesc eu, doar plouă din când în când și e frig.

Deși n-are suprafață mare (cam o dată și jumătate din România), Japonia se întinde pe meridian 3000 km.

Am lucrat intens zilele acestea la extinderea neutrosocicelor în statistică și probabilități. Bazate pe nedeterminări.

De când am sosit în Japonia, parcă lucrez cu mai mult foc și ambiție. Cu mare tragere de inimă.

M-am întrebat dacă cumva în unele părți ale globului există câmpuri energetice, generate de diverse forțe naturale, care acționează asupra undelor celebrare, fie măriindu-le frecvența ori micșorând-o, determinând ființele umane locuind în aceste zone geografice să fie mai inteligente sau mai puțin, mai active sau mai delăsătoare?

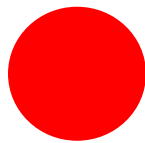
Centrul civilizației terestre s-a mutat prin mai multe locuri: Egiptul Antic, Grecia Antică, Roma Antică și Medievală, Imperiul Otoman, Japonia, Europa Occidentală, Uniunea Sovietică și Statele Unite în prezent.

... Valeri deschide mașina.

05.01.2014 – Complexul *Tsushima* (*tsu* = port, *shima* = insulă). Apoi, la restaurantul „Naish Curry”: orez fiert gălbui cu aromă indiană, în sos foarte picant.

A mai rămas o săptămână de Japonia.

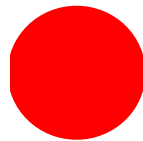
A trecut timpul repede.

**Seminare Neutrosofice,
de Fuziune a Informației
și despre Luarea
Deciziilor bazate pe
Multicriterii, la
Universitatea Osaka
(2014)**

Osaka, vechi și nou.

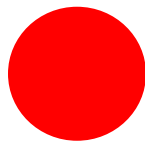
07.01.2014 – Gâfâi când urc colina spre universitate în Okayama. Am îmbătrânit...

Curios și cum ajungi la Departamentul de Inginerie Mecanică Inteligentă: după scările care duc în fața porții principale, iau liftul de la etajul 7 până la parter în clădirea nr. 25, de-acolo schimb în clădirea nr. 20 și iau alt lift până la etajul 4.

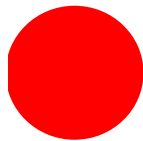
În Laboratorul Institutului de Cercetare Tehnologică.

Moda la fete: cizme lungi (dincolo de genunchi) și fuste scurte (deasupra genunchilor).

În laboratorul de cercetări sunt expuse cele nouăsprezece Reguli de Viață ale lui Dalai Lama:

- 1) Să ai în vedere că marea dragoste și marile realizări implică un mare risc.
- 2) Când pierzi, să nu uiți lecția învățată.
- 3) Urmează cei trei „R”:
 - a. Respectul de sine.
 - b. Respectul pentru alții.
 - c. Responsabilitate pentru acțiunile ce le faci.
- 4) A nu obține ceea ce vrei poate fi uneori un mare noroc.
- 5) Învață regulile pentru a ști cum să le încalci în mod corect.
- 6) Nu lăsa o mică dispută să rupă o mare prietenie.
- 7) Când îți dai seama că ai comis o greșală, ia măsuri să o corectezi imediat.
- 8) Petrece timp liber cu tine însuși în fiecare zi.
- 9) Fii deschis la schimbări, dar nu ieși în afara valorilor tale.
- 10) Amintește-ți că tăcerea este uneori cel mai bun răspuns.
- 11) Trăiește o viață bună, onorabilă, ca atunci când vei fi bătrân și te gândești la trecut să poți să te bucuri pentru a doua oară.
- 12) O atmosferă de dragoste în casa ta este o fundație pentru viață.

- 13) În dezacorduri cu cei dragi, limitează-te numai la situația curentă. Nu adu în discuție trecutul.
- 14) Trasmite-ți cunoștințele. Este o metodă de-a atinge imortalitatea.
- 15) Fii gentil cu pământul.
- 16) O dată pe an, du-te într-un loc unde n-ai mai fost.
- 17) Amintește-ți că relația cea mai bună este aceea în care dragostea unuia pentru celălalt întrece nevoia unuia pentru celălalt.
- 18) Cântărește succesul prin ceea ce a trebuit să renunți pentru a-l obține.
- 19) Dragostei și gătitului să te abandonezi fără șovăire...

Și a douăzecea, aș adăuga eu : citește aceste reguli încă o dată!

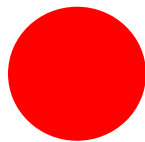

Fiecare japonez, de la vârsta de 20 de ani, trebuie să aibă o ștampilă cu numele său de familie pe care o aplică pe fiecare document împreună cu semnătura olografă.

Mulți au câte 3-4 ștampile: una oficială, alta pentru bancă, a treia pentru acte etc.

Mi-a fost benefică șederea în Japonia. Am avansat studiul ideilor neutrosofice și al fuziunii informației. Acum mă zbat cu aplicațiile.

Florentin Smarandache

POSTDOC ÎN ȚARA SOARELUI-RĂSARE

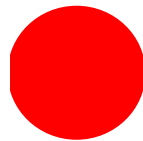
Am scris două cărți: jurnalul japonez și studiul statisticii neutrosofice (un domeniu neexplorat până acum, ce va avea largi implicații practice).

08.01.2014 – Când parchezi mașina, o clapă de metal se deschide sub mașină, între roți, în parcare, și nu poți ieși până nu plătești la automat.

Am fost cu colegii japonezi pe la toate restaurantele din Okayama. Schimbam de la unul la altul în fiecare seară. Ieri am servit *hirekatsuni* (toată bucătăria niponă, ca și la chinezi, e bazată pe orez) cu *calpis* (suc alb) și *nihon-no biru* (bere japoneză).

Piramida berilor.

Haiku, în traducere literală, înseamnă «poezie cu versuri scurte». Forma clasică : trei versuri, de 5, 7 și respectiv 5 silabe.

Eu am scris în formă modernă : tot trei versuri, dar nerespectând numărul de silabe, volumul meu trilingv *Prin tunele de cuvinte*, în 1997, cu o prefață de Ovidiu Ghidirimic.

Iar *tanka* înseamnă, literal, scurt cântec, dar s-a încetățenit ca poem de cinci versuri (5, 7, 5, 7 și respectiv 7 silabe fiecare).

La restaurantul italian cu nume englezesc „Cannery Row” și muzică franceză veche (Edith Piaf) : *Vieni a mangiare a casa mia! Grazie per essere.*

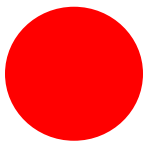
Personalitățile controversate sunt mai interesante și deseori reinterpretate.

Pe când personalități plate (fie negative, fie pozitive) devin monotone.

Totuși, reinterpretarea pozitivă a celor negative și negativă a celor pozitive ațâță curiozitatea publicului.

Discut la Departamentul de Inteligență Mecanică ideile din articolele mele de mecatronică: «Indeterminate Masses, Elements and Models in Information Fusion» (by F. Smarandache) ; «Application of Neutrosophic Logic to Robots» (by F. Smarandache & Luige Vlădăreanu);

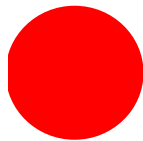

«Neutrosophic Logic Approaches Applied to ROBOT Real Time Control» (by Alexandru Gal, Luige Vlădăreanu, Florentin Smarandache, Hongnian Yu, Nincong Deng); «The Navigation Mobile Robot Systems Using Bayesian Approach through the Virtual Projection Method» (by Luige Vlădăreanu, Gabriela Tonț, Victor Vlădăreanu, Florentin Smarandache, Lucian Căpitanu); «The Navigation of Mobile Robots in Non-Stationary and Non-Structured Environments» (by Victor Vlădăreanu, Gabriela Tonț, Luige Vlădăreanu, Florentin Smarandache); și «Examples where the Conjunctive and Dempstar's Rules are Insensitive» (by Florentin Smarandache, Jean Dezert și Valeri Kroumov).

Unele publicate în *International Journal of Advanced Mechatronics Systems* sau în *proceedings* ale conferințelor de Mecanică sau de Calcul Granular din China, Japonia și respectiv din Taiwan.

Autorul, donând câteva cărți de neutrosophie și structuri algebrice Bibliotecii Universității de Științe din Okayama.

Prezint „Fondarea logicii Neutrosofice și a Mulțimii Neutrosofice și Aplicațiile lor în Fuziunea Informației” pe 9 ianuarie 2014 la Universitatea de Științe din Okayama.

Din nou, interesați mai mult în partea practică.

Repede la gară. Cu trenul-glonț (*shinkanson* în japoneză) din Okayama la Osaka, 150 km. La 17:15, trenul #44, vagonul 5, loul 1D, prețul 5.350¥ (55\$).

Trenul oprește milimetric cu fiecare vagon în locul marcat pe peron. De invidiat!

Dacă se-ntâmplă să oprească ușa vagonului cu un metru mai departe, se-anunță la știri neregularitatea! De asemenea, trenul staționează doar un minut, trebuie imediat să te sui.

Prima oprire la Shin-Kōbe, iar a doua Shin-Osaka, la ora 17:58. La fel: timpul se respectă perfect.

Parcă-aș fi într-o țară supranaturală!

Viteza: până la 30km/h.

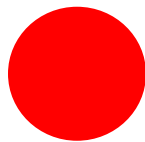
În China și Japonia funcționează cele mai rapide transporturi pe cale ferată din lume.

Biletele ți se solicită și la ieșirea din stația de destinație.

Panourile electronice sunt în japoneză și engleză, iar în vagon se anunță și-n engleză stația următoare. Ce bine!

Tren super-rapid. Cap de linie este Tokyo.

Există trei companii de cale ferată: JR (cea națională, Japanese Railways, curios că abrevierea vine din engleză), Hankyu și Keihan care operează în Osaka. JR lucrează la implementarea trenului cu pernă magnetică.

Trag cinci bagaje, abia mă târăsc, ca olteanul cu cobilițele.

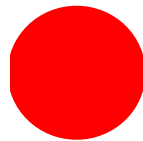
M-a așteptat la tren, în Osaka, profesorul Masahiro Inuigushi și doi studenți ai săi: Takuya și Puchit (ultimul, doctorand thailandez).

Mulți studenți asiatici sunt trimiși de guvernele lor să studieze în Japonia.

Trei mari companii își au sediul în Osaka: Panasonic, Sanyo și Sharp.

Pe profesorul Inuigushi de la Universitatea din Osaka l-am cunoscut prima dată la Conferința Internațională de Calcul Granular din Kaoshong, Taiwan, în toamna lui 2011.

Am fost cazat la Casa de Oaspeți (Machikaniyama Kaikan) a Universității din Osaka, etajul 2, camera 205.

Seara, am cinat la cantina Universității, apoi am mers la laboratorul lui Inuigushi, unde am discutat planul pentru cele trei zile „osakaiene”.

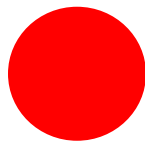

Cantina Universității din Osaka.

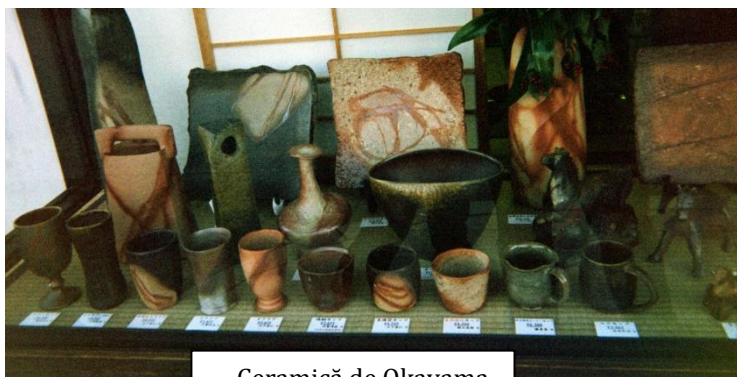
Am zărit în biblioteca din laborator și ultimul volum editat de mine și Jean Dezert, „Advances and Applications of DSmt in Information Fusion” (2009), și m-am bucurat.

În schimb, am primit o carte editată de Van-Nan Huynh, Yoshiteru Nakamori, Jonathan Lawry și Masahiro Inuigushi, intitulată „Integration Uncertainly Management and Applications” (2010), dedicat unor profesori de care știam: dr. Michio Sugeno (integrala Sugeno) și dr. Hideo Tanaka (pionier în programarea matematică *fuzzy*).

Cartea se înscrie în colecția „Progrese în Calculul Inteligent și Calculul Soft”, care cuprinde mulțimile *fuzzy*, mulțimile brute (*rough*), rețele neurale, calcule evoluționare, logică multi-valentă, judecăți probabilistice și evidențiale. Incertitudinea se datorează fie întâmplării, fie erorilor de măsurare, fie subiectivității sau lipsei de informații.

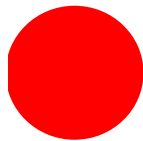
Departamentul de Inginerie Mecanică Inteligentă din Okayama mi-a făcut cadou un vas de ceramică locală.

Ceramică de Okayama.

Lucrarea „Neutrosophic Crisp and Neutrosophic Crisp Topological Spaces”, împreună cu dr. A. Salama și V. Kroumov, la care am lucrat iarna aceasta, a fost acceptată spre publicare de revista Universității din Okayama, *Bulletin of Research Institute of Technology*.

10.01.2014 – M-am îngrășat atât în sejurul japonez...
că nu mai încape nici cureaua la pantalonii!

Managera de la Casa de Oaspeți din Osaka mi-a pus în brațe regulile camerei. Umblat numai în papuci. De oprit aerul condiționat, încălzitorul, televizorul când ies afară. După baie, pune ventilatorul ca să usuce. Pot telefona numai în cadrul Universității din Osaka.

În țările dezvoltate, după câte am observat eu în peregrinările mele, legea este sfântă. Seriozitate. Muncă. Scumpete. Disciplină. Îmbinat educația cu plăcerea.

Japoneza cu litere latine se citește ca-n română, cu puține diferențe:

chi = ci;

che = ce;

ki = chi;

ke = che;

ts = *tz* = ț;

yu = iu;

ji = gi;

sh = ș;

ye = ie;

je = ge;

ya = ia;

yo = io;

gi = ghi;

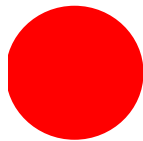
ge = ghe.

Japonezii au trei scrieri:

→ *Kangi* (cu ideograme împrumutate din scrierea tradițională chineză; de când cu Mao Tse Dung, au fost simplificate);

→ *Katakana* (pentru patronimele străine)

→ *Hiragana*.

În scurtul contract pe care l-am semnat cu Universitatea din Osaka, erau texte cuprinzând cuvinte în toate cele trei scrieri. Caracterele *katakana* sunt unghiulare, iar cele *hiragana* curbice.

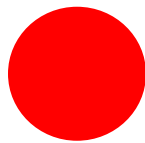
Kangi sunt mai stufoase (ca pictogramele). În scrisoare le deosebeam și eu.

În cultura niponă, culoarea prezintă mare importanță. Felurile de mâncare arată ca niște ghivece de flori. Parcă ți-e teamă să le atingi, ca să nu le strici frumusețea. Țin minte întâia oară când am schimbat avionul pe aeroportul Narita și stewardesa de la *Japan Airlines*, în 2012, ne-a adus o „tablă de șah”, și-n fiecare pătrățel era câte un fel de mâncare de culori diferite toate! Nu mai văzusem așa ceva! Un mozaic culinar.

Aglomerație mare-n trenurile Osakăi.

- Dar să vezi în Tokyo!, râde Masahiro.
Japonia este suprapopulată.

Donat ultima-mi carte, „Introduction to Neutrosophic Measures, Neutrosophic Integrals, and Neutrosophic Probability” lui Masahiro și revista „Progress in Physics”, vol. 3 și 4/2013 (editori: D. Rabounski, F. Smarandache, L. Borissova) la biblioteca Universității din Osaka.

Florentin Smarandache POSTDOC ÎN ȚARA SOARELUI-RĂSARE

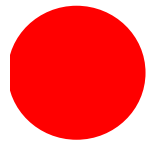

Prezentat diaporitivelor (*slides*) din Okayama și la Universitatea din Osaka, Laboratorul Inuiguchi. Dintre profesorii care au asistat: Masayo Tsurumi și Yoshifumi Kusuroku, de la Universitatea din Osaka, și Tomoe Entani de la Universitatea Hyogo, care venise din orașul Kobe (la vreo 20 km de Osaka). Și, bineînțeles, prof. Masahiro Inuigushi de la Școala de Știință Inginerească din cadrul Universității din Osaka, campusul din Toyonaka. Celelalte două campusuri sunt: Saita și Mino.

Dintre studenții la doctorate și masterate: Puchit Sariddichainunta (din Tailanda), Hamakawa Takuya, Okumura Akira etc.

La Universitatea din Osaka University, de la stânga la dreapta, în picioare: prof. Masahiro Inuiguchi, dr. Yoshifumi Kusunoki, iar așezați : prof. Tomoe Entani, Autorul, dr. Masayo Tsurumi.

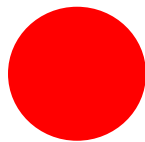
Secretara printase prezentarea mea despre TDSm și, surprinzător, revista „Neutrosophic Sets and Systems” (vol.1/2013). A doua prezentare, despre logica și mulțimea neutrosofică, am accesat-o pe internet, în site-ul de la UNM. Toată dimineața am prezentat și răspuns la comentarii.

La 13:30, altă prezentare: „ α -Discounting Method for Multicriteria Decision Making”, deoarece doi profesori japonezi, Tomoe și Masahiro erau interesați în probleme privind luarea de decizii (management ingineresc). Articolul era pe internet și l-au multiplicat. Am prezentat pe bord exemple unde metoda AHP a lui Saaty nu se putea aplica, însă α -Discounting MCOM mergea. Din partea Universității Osaka, am primit un bonus de 30.000¥ (aprox. 300\$).

Învăț două cuvinte în thailandeză:
khobkun = mulțumesc; și
sawas dii = salutări.

Sărbătoarea de An Nou, numită *Matsuno-uchi*, ține până la 15 ianuarie.

După prânz, la Festivalul dedicat zeului Ebisu, unul dintre cei șapte zei budiști ai norocului. Festivalul durează trei zile: 9-10-11 ianuarie.

Împreună cu Masahiro și Yoshifumi bem *sake* din cutiuțe de lemn și ceai verzui din păhărele de bambus. Alcoolul japonez *sake* se face prin fermentarea apei cu orezul.

Este incolor, încât la început am crezut că este țuică slabă, poșircă... dar are gust de vin. Vin de orez!

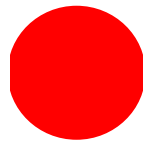
Biotehnologia fabricării *sake*-ului, folosind drojdie și transformând amidonul orezului în zahăr, s-a transmis din generație în generație. Există multe varietăți de *sake*: *shimshu*, *koshu*, *hiyaoroshi*, *ginjoshu* și *daiginjoshu*.

Pe bulevardul central (*Mido Suji*), de 4 km lungime și 44 m lărgime, în noapte, admirăm luminile orașului. Masahiro, Yoshifumi, eu și Vicence Torra, cercetător catalan sosit de la Barcelona. În noiembrie 2013, Vicence a organizat în orașul său conferința internațională *Modelling Decisions for Artificial Intelligence*.

Pe podurile peste Yodo.

A fi mereu preocupat și pasionat încetinește procesul de îmbătrânire.

Mâncare ciudată, am zis eu, *takoyaki*: o crustă prăjită de grâu, tare, iar în interior carne moale de... caracatiță. Fierbinte că-ți arde gura.

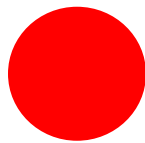

Prezentarea joacă un rol foarte important la japonezi.

● Influență portugheză: pișcoturile *castero* au devenit japonizate *casutero*. Expresia englezescă *stand by* (în așteptare) s-a japonizat ca *stanbaru*. Cuvinte englezești intră în prezent în toate limbile globului datorită internetului.

● Bulevardul *Mido Suji* unește zone înfloritoare ale orașului Osaka: *Minamishi* (Sud) și *Kita* (Nord). Portul orașului Osaka s-a deschis în *Naniwazu* în sec. 5, pentru schimburi comerciale cu peninsula Coreeană și China.

● Japonia a fost unificată la sfârșitul secolului 16 de către Toyotomi Hideyoshi, care a construit castelul Osaka între anii 1583-1585.

POSTDOC ÎN ȚARA SOARELUI-RĂSARE

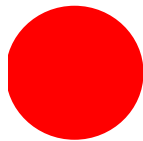
Castelul este distrus în 1615 după ce clanul Toyotomi-lor este terminat. Re construit, castelul este trăznit în 1665 și refăcut tocmai în 1931 și renovat în 1955.

Râurile Okawa, Dojimagawa, Tosaborigawa, Higashi, Yokoborigawa și Kizugawa formează un coridor de apă în Osaka, rar întâlnit în lume.

Cea mai înaltă clădire din Japonia, „Albeno Harukas” este în curs de ridicare în oraș.

Albeno Harukas, cea mai înaltă clădire din Japonia, va fi inaugurată în martie 2014.

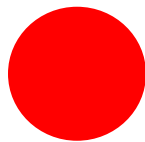
● Spectacole comice japoneze: *Kakuyo* și *Manzai*. Tradițional, pe lângă *Nai* și *Kabuki*, se mai practică: *Kyogen*, *Ningyo*, *Jokurui Nunraku* și varianta *Kamigata Kabiki*. Arhitectul Teatrului Național Bunraku din Osaka este nimeni altul decât renumitul Kisho Kurokawa.

● Influența vestică se simte în *design*-ul Teatrului Shochikuza din anul 1923, dar și în echipamentul teatral (de exemplu, scena rotitoare a teatrului, construită în 2010), amândouă în metropola din Osaka.

● Nu se mărită cu japonezele bărbații de profesie inferioară lor. Este tradiție. La împlinirea vârstei de 20 de ani, fetele sărbătoresc maturitatea și se îmbracă în *kimono* (costum tradițional cu care ies pe stradă). Au obiceiul să colecționeze felicitări de anul nou și să le arhiveze. Terumi, de exemplu, mi le arată pe cele de anul trecut, legate toate împreună, ca o carte.

● Colind magazinele:

- obiecte artistice din bambus;
- textile: *kimono* tradițional, dar și îmbrăcăminte casuală (*yukata obi*);
- umbrele tradiționale (*hiyoshiya*);
- ceramică *kiyomizu*.

Pe lângă prezentul continuu (ca în limba engleză sau spaniolă), limba japoneză are și un trecut continuu.

La restaurantul „Shian”, pregătim direct pe masa noastră un fel de mâncare: *sukiyaki*. Ospătarul ne aduce o lampă cu gaz, aprinde focul și pune un ceaunaș în care toarnă apă, legume și carne. Masahiro, Yoshifumi, eu și Vicence avem câte un bol mic japonez în care spargem și punem câte un ou crud. Curios că gălbenușul ouălor este roșu! Observă și Vicence. După un timp, golim fiertura și măruntaiele din ceaunaș peste oul crud din bol. Îi dă un gust dulceag, plăcut. Ca desert, servim chec de orez: arată ca prăjitura, o coajă rumenită de orez la suprafață, iar înăuntru... înghețată! Se numește *yukimi-daikofu*.

Din nou pe străzile din Osaka. Locul Sfânt Okastenji. Alt loc sfânt, Roten Jinja, cu Sanctuarul lui Tokubei și Ohatsu, care se sinucid din dragoste lângă un pom (un Romeo și Julieta în versiune niponă).

Alte cuvinte în japoneză:

suu = a fuma;

takusan, oki = mare;

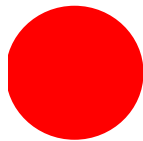
chizu = brânză;

pan = pâine (introdus de portughezi);

nomi masho = hai să bem!;

mizu = apă;

to = și;

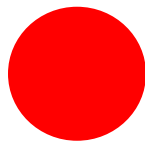
hon = carte;
yomu = a citi;
kaku = a scrie;
hanasu = a vorbi;
hon o yomu = a citi o carte;
watashi wa hon o yomu = eu citesc o carte;
watashi wa nihongo o hanasu = eu vorbesc
japoneză [o este particulă de politețe);
hon roku satsu = șase cărți;
roku satsu no hon = șase cărți [expresie mai
puțin folosită];
aruku = a merge;
aruita = trecutul de la a merge
aruite ita = trecutul continuu de la a merge.

 Schimbat la Hotel New Hankyu Annex nivelul 7, camera 720, în centrul orașului Osaka, pentru o singură noapte. 9.800¥ (aprox. 95\$). Fără micul dejun.

Caffe Latte (cafea cu lapte) și 2-3 pușcoace la „Doutor”, peste drum de hotel. 700¥, aprox. 7\$.

 Pe jos, apoi, la Observatorul Grădinii Plutitoare, prin pasajul subteran. Masahiro și Yoshifumi m-ajutaseră să car bagajele de dimineață până la noul hotel.

Am urcat în Turnul Estic cu ascensorul până la etajul 39. De aici, plătit 700¥ pentru a ajunge la etajul 40. O panoramă de 360° a metropolei Osaka la 173m înălțime (în zona Shin Umeda).

Multe zgârie-nori. Clădiri lângă clădiri. Înghesuite.
Autostrăzi suspendate.

Această lume de beton...

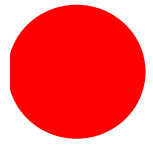
Râul Yodo traversează orașul.

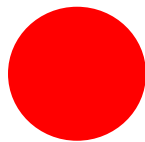
Metaforic, cerul este ca o grădină.

Există și o expoziție, la etajul 40, privind dorința omului de a cuceri văzduhul, precum și o imaginară arhitectură extraterestră a orașului futurist.

- Pagoda de cinci nivele construită în anul 607 de Împăratul Suiko și Prințul Shotoko în satul Ikagura, prefectura Nara, conform testamentului lăsat de Împăratul Yomei, prezervând cultura japoneză veche.
- Aya Sophia din Constantinopol, ridicată de Împăratul Roman Iustinian între anii 532-537, iar în 1453 transformată în *hagie*, când Muhammad al II-lea cucerește Constantinopolul (devenit Istanbul) și îi adaugă un minaret.

- Pagoda cu 15 nivele (Complexul Sung-Yuel-Ssu), construită în China în anul 523 d.C.
- Casa Zeilor (Teotihuacán), construită între anii 0-399 d.C., la 40km nord de actualul Ciudad de Mexico, constând din piramide înalte de până la 68m.
- Pantheonul, ridicat în anul 27 î.C. de către Agrippa și reconstruit de Împăratul Hadrian între 118-128 d.C.
- Farul din Alexandria, construit de Ptolemeu al II-lea (282-246 î.C.), înalt de 122-156 metri. Celebra bibliotecă din Alexandria l-a avut ca director pe vestitul matematician Eratosthene, care a măsurat pentru prima dată dimensiunea globului. În aritmetică, avem „Ciurul lui Erathostene” pentru a obține șirul numerelor prime.
- Parthenonul, construit pe colina Acropolis din orașul grec Athena între anii 447-432 î.C. și dedicat zeiței păzitoare Athena.
- Pilaștrii lui Hercule, menționați de Aristotel, probabil localizați (conform unor mituri grecești) la Strâmtoarea Gibraltar.
- Turnul Babel din Vechiul Testament, când, după Potopul lui Noe, oamenii au încercat să ridice un turn până la cer, dar Dumnezeu i-a împiedicat.
- Grădinile suspendate din Babilon, construite între anii 605-562 î.C., de către Nebchadnezzar al II-lea.
- Obeliscul din Karnak, pe malul estic al Nilului, în Thebes, Egipt, are 30 metri și a fost înălțat din ordinul reginei Hatshepsut.

POSTDOC ÎN ȚARA SOARELUI-RĂSARE

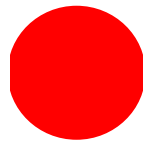
- Piramidele din Giza, Egipt, pe care le-am vizitat. Tot pe malul Nilului, construite între anii 2550-2480 î.C. Cea mai mare piramidă, a regelui Khofou, a avut 146,6 metri înălțime (din cauza eroziunii, astăzi a scăzut la 137,2 metri).
- Apoi, zgârie-norii contemporani.

Cea mai impresionantă arhitectură a fost cea... a viitorului! Cum ar fi un oraș în aer, plutind deasupra Pământului, constituind baza spațială pentru navele aflate pe traseul Lună-Terra? Oraș aerian sub formă circulară, unde să fie posibilă agricultura (fiindcă aducerea hranei de pe Pământ ar fi prea costisitoare), să existe gravitație de (1G) și să fie ferit de radiații.

O jumătate de zi am poposit în Turnul Observatorului. Să stai la înălțime și să visezi, admirând panorama.

La plecare, am întâlnit o familie de indieni din New Delhi. Soțul, inginer, Rajio Bhardway, lucra în Tokyo la Citigroup. Mulți experți străini sunt angajați în Japonia și își dau copiii la școli internaționale, ce funcționează în Japonia, cu limba în care se predă – engleza.

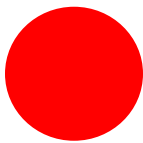
O bere, 9\$, o salată, 12\$, la un restaurant subteran („World Beer Museum”).

Autorul, într-un car de război japonez.

În Japonia există două culturi diferite: estică (după Tokyo, care înseamnă în niponă „capitala de est”) și vestică (după Kyoto, care înseamnă „capitală”, și Osaka). A existat mereu rivalitate est-vest, deși, după forma geografică a țării, mă așteptam mai degrabă la diferențe nord-sud. La chinezi, Bei-jing se traduce similar, prin „capitala nordică”, iar Nan-jing „capitala sudică”.

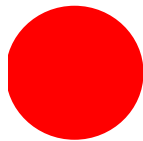
Sportul popular în Japonia este *baseball*-ul, înaintea fotbalului. Pe canalul 31 din Osaka, meciuri de fotbal din campionatul japonez. Când jucătorii bagă gol, spectatorii flutură și bat din evantaie.

Vizite la Kyoto (2014)

Imagine din Kyoto.

12.01.2014 – Fiindcă avionul spre San-Francisco zboară la 9 seara, ne „repezim” până la Kyoto. Aici, distanțele se măsoară în timp. Cu trenul companiei Hankyu, circa 40 minute Osaka-Kyoto. Casele sunt la câțiva metri de calea ferată (peisaj comun în Japonia).

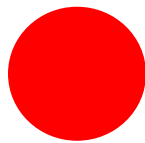
Scriu în tren.

Masahiro predă programarea matematică și la Universitatea din Kansai. Aeroportul din Kansai este construit pe apă, pe o insulă artificială. Dar începe să se scufunde. Au format mii de insule artificiale începând din anii 1980.

Fondatorul Căilor Ferate este Ichiza Kobayashi. El a înființat și un Teatru de Revistă, numit „Takarazuka”, numai din femei, care joacă și roluri bărbătești (opus genurile dramatice nipone *No* și *Kabuki*). Takarazuka este numele unei localități cu izvoare calde unde s-au construit temple în Perioada Kamakura (1192-1333).

Nici nu știi când treci dintr-un oraș în altul. De-a lungul traseului feroviar, numai locuințe, una după alta.

În Kyoto, luăm autobuzul 101 până la Pavilionul de Aur (*kinkaku*) și Templul Budist Rokuon-Ji (din cadrul școlii Shokokuji al Sectei Rinzaï).

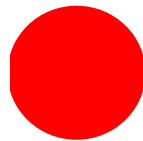
Florentin Smarandache
POSTDOC ÎN ȚARA SOARELUI-RĂȘARE

Poze și iar poze:

ichi, nino, sun (un, doi, trei)... țârrr!

Cu o fată în kimono tradițional, la Kyoto.

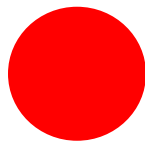

Doar *shogun*-ii (generalii de armată) își permiteau asemenea locuințe. *Shogun*-ul Ashikaga Yoshioitsu achiziționează clădirea de la omul de stat Saionji Kintsune în anul 1397.

Întâlnim o turistă spaniolă, Nuria Curos, care ne acompaniază în grădina pavilionului. Pavilionul are trei nivele, iar în vârf, pasărea Pheonix. Ultimele două nivele sunt acoperite cu foiță metalică aurită. Din punct de vedere arhitectural, primul nivel este în stilul aristocratic imperial al sec. 11, al doilea în stilul aristocrației războinice, iar al treilea în stilul chinez *zen-shu butsuden*.

La Pavilionul de Aur din Osaka, cu prof. Masahiro Inuiguchi și Nuria Curos.

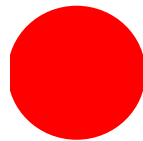
În perioada Muromacho prosperă cultura Kitayama. Preotul budist Muso-kokushi transformă această locuință, după moartea lui Yoshimitsu, în templu.

O statuie în piatră a zeițăii budiste Fudo-myō-ō este reprezentativă ca imagine a templului. Casa de Ceai, apoi.

Cu autobuzul 204, ne ducem la Poarta de Argint. Am cumpărat un bilet de călătorie pe întreaga zi. 500¥ (aprox. 5\$). Mai întâi am trecut prin Pasajul de Filozofie (*Tetsugaku no Michi*), aproape de Universitatea Kyoto, dedicat filozofului Ikutaro Nishida (1883-1945), care obișnuia să mediteze aici.

Pe Aleea Filozofilor din Kyoto.

Nuria a plecat în altă direcție, spre Grădina de Piatră. Templul Gingakuji sau Pavilionul de Argint se numește așa deoarece în noapte, sub bătaia razelor lunii, nisipul devine de o strălucire argintie.

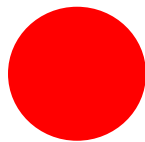
Ashikaga Yoshimasa, al optulea *shogun* în Perioada Muromachi, a înălțat acest templu în anul 1482, apoi vila Higashiyama, care a dat naștere Culturii Higashiyama. Se observă întrepătrunderi ale culturii zen și Hygashiyama.

La Nisipurile de Argint de la Pavilionul de Argint.

În cele patru anotimpuri, grădina îmbracă culori și frumuseți diferite.

Mai puțin iarna, îmbinând armonios Toгу-da cu Cannon-den.

Pavilionul are două nivele, iar în vârf tot o pasăre Phoenix, de bronz. Pavilioanele au picturi de:

- Ike no Taiza (1723-1776), lider al stilului de pictură Nanga;
- Yoza Ruson (1716-1783), poet al naturii în versuri *haiku*, dar și pictor;
- Tomioka Tessai (1836-1929) cu picturi în stilurile de pictură *Shijosect*, *Yamatoe* și *Nansoga*;
- Gensou Okuda (1912-2003).

Cultura *Higashiyama* înseamnă cultură liniștită.

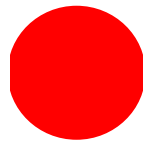
Grădina are gârdulețe din bambus și nisip alb de la Muntele Fuji.

Mâncare tipică din Kyoto: *yuba* (ca înghețata pe băț, doar că este pește, acoperit cu o crustă prăjită).

Mâncarea *yuba*.

Stradă din Kyoto.

Cu autobuzul 17, trecem prin centrul orașului Kyoto. O dubă cu muzică militantă pe stradă, aparținând unui grup de extremă dreapta. Îi reduce însă la tăcere poliția.

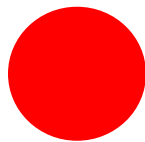
Un alt templu: Take Taniyama, lângă râul Kamo.

Vechiul Palat Imperial.

Ricșe, ca-n India și China. Interesant cum îl numesc în japoneză: *jin rikisha*, adică vehicul cu un om-putere (în loc de un... cal-putere!).

În autobuz, ni se anunță stația următoare în patru limbi: japoneză, chineză, coreană și engleză. Trotuarele – pline de lume.

Străzile sunt numărate începând cu Palatul Imperial (de la nord la sud). Capitala veche a Japoniei a fost Nara între anii 710-794.

În Kyoto, Muzeul Miho, privind aplicarea lustrului, în epoca feudală japoneză, vaselor de ceramică pentru păstrat mâncarea și băuturile, precum și a ustensilelor de ceai. Era închis în timpul iernii. Acest lustru avea să fie denumit *negoro*.

Și Templul Kodaj-ji conține piese artistice lustruite, dedicate unor personalități:

- Insho Domato (1891-1975), pictor impresionist și abstract;
- Kondo Yuzo (1902-1966), pictor pe faianță;
- Kajiro Kawal (1890-1966), olar de obiecte de artă (în japoneză numit *mingei*).

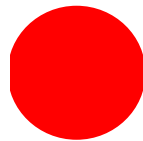
Alți artiști renumiți de *mingei* sunt: Shiji Hamada și Bernard Leach.

Un muzeu de păpuși japoneze din toate colțurile țării.

Cât de migăloși sunt, se vede și pe decorații făcute pe săbii și cuțite, în special în perioadele istorice nipone Edo și Meiji.

Am băut și ceai verde japonez, făcut din pudră (*ujishimizu*). Dar se găsesc în *market* multe varietăți: *Genmaisha*, *Gyokuno*, *Sencha* și *Hojicha*.

Și am mâncat „chec de...pește” (*kamaboko*), preparat din piure de pește alb. Delicios!

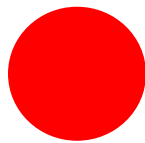

Bucătăria *Zen* este vegetariană.

În filozofia *Zen* se poate atinge iluminarea spirituală prin meditații, în special asupra paradoxurilor. Se practică în Japonia, Vietnam, Coreea și este o formă de budism. Filozofia *Zen* influențează gândirea contemporană.

Treptele stației de tren din Kyoto.

Ne-am urcat pe scările Stației de Tren din Kyoto, cu modernă arhitectură. De sus, în panorama orașului se disting: Templul Honganji și Pagoda Poji.

Întoarcerea la Osaka cu trenul JR. Trecem pe lângă fabrica de *whisky* Suntory, compania de ciocolată Meiji și prin apropierea Universității private Ritsumei Kan, faimoasă în regiunea Kansai.

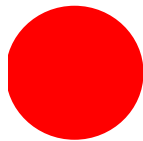
Apoi, am vizitat Stația de Tren din Osaka, având la ultimul nivel o grădină cu panouri solare.
Și, evident, multe magazine, plus un cinematograful.

Lăsasem bagajele la hotel până la ora 5 după-masă. Am alergat apoi la autobuz spre aeroportul KIX de lângă Osaka (50 de minute).

Masahiro m-a dus peste tot cât am stat în Osaka (3 zile). Îmi explica despre locurile ce le vizitam, istoria și tradiția japoneză, viața cotidiană.

E mare lucru să ai prieteni devotați prin lume.

La ora 9 seara, primul zbor (spre Guam).
Avionul, plin ochi de turiști japonezi din Osaka.
Zborul United 178.

Am ajuns după miezul nopții în Guam, insulă în vestul Oceanului Pacific, teritoriu american încă neîncorporat, dobândit în urma războiului dintre Spania și Statele Unite din anul 1898, prin Tratatul de la Paris din același an. Insula are o lungime de 48 km și o lățime variind între 6-19 km. Suprafața: 540 km pătrați. Există o bază militară americană aici. În aeroportul „A.B. Won Pat” m-au izbit de la bun început anunțurile în două limbi:

To All Gates

Para Todu Tranca;

sau:

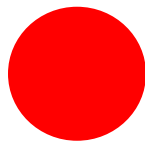
Passengers Only Behind This Point

Ipasahiru gi tatin esti na punto;

sau:

Elevators

Ilibeta;

Baggage Claim
Riklamasion Maleta;

sau:

Ticketing/Check-in
Famahanan Tikket;
Departures
Hinanao;
Immigration
Imigrasionanechuyan;
Nursery
Famulan Neni;
Food Service
Fanochuyan;

În limbile engleză și chomorro (populația indiană ce a locuit aici de-acum 4.000 de ani).

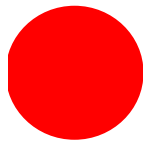
Chomorro are iz de spaniolă după două secole (1668-1898) de colonizare spaniolă, după ce fusese descoperită de portughezul Ferdinand Magellan, ce naviga sub pavilionul regelui Spaniei în jurul globului.

Guam a fost omologată oficial ca insulă aparținând Spaniei în anul 1565 de către Generalul Miguel Lopez de Legazpi.

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial este ocupată de japonezi (8 decembrie, 1945). Astăzi, mai mult de 1/3 din cei 160.000 de insulari sunt indigeni.

Zborurile la interfoane sunt prezentate la fel, pe lângă engleză, și în chamorro, care face parte din grupul de limbi malaeziano-polieziene, însă melanjată cu spaniola.

De exemplu, în chamorro: *Para todū tranka*, iar în spaniolă: *Para todas puertas* (pentru toate porțile).

Doar cuvântul „tranka” este indigen. Iar (*todo, toda*) *todas* este indigenizat în *todu*.

În școlile guameze se învață limbi străine: japoneza și spaniola.

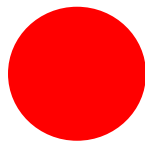
Gardianul (*Security*) îmi spune: *Ce faci?* se spune *Hafa adai?* în chamorro. El știe să vorbească, dar nu să scrie în limba indigenă. Însă tinerii din Guam vorbesc mai mult engleza. Chamorro va ajunge o vorbire extinctă.

● Nu mai pusesem piciorul în... Guam. Ar trebui să mă duc și-n Fuji și Tahiti... să sar din insulă-n insulă!

● Au și un ziar din Guam care se numește „Pacific Daily News”. Îl primim în avionul de Honolulu (zborul UA 200).

● Am plecat din Guam luni, pe 13 ianuarie, dimineața la ora 7:15, și am ajuns în Honolulu duminică, 12 ianuarie, seara la ora 18:15! Călătorit înapoi în timp!

● Mesaje, pregătit începutul de semestru (orarul, *syllabi*, noile manuale pentru studenți), aspirat prin casă și, mai ales, potrivit ceasul biologic interior cu noul fus orar.

Addenda

1. Știați că în Japonia copiii fac curat în școli în fiecare zi, timp de un sfert de oră, alături de profesori, ceea ce a condus la apariția unei generații caracterizată de modestie și pasionată de curățenie? Igiena și dorința lor de a menține curățenia, reprezintă o parte a eticii japoneze.

2. Știați că un angajat japonez din domeniul igienei este numit "inginer de sănătate" și poate avea un salariu cuprins între 5.000 și 8.000 de dolari pe lună, iar un om de serviciu este supus unor teste scrise și orale?

3. Știați că Japonia nu are resurse naturale și este expusă la mii de cutremure pe an, dar toate acestea nu au împiedicat-o să devină una dintre cele mai dezvoltate țări din lume?

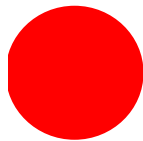
4. Știați că, în doar 10 ani, orașul Hiroshima a revenit la ceea ce a fost, din punct de vedere economic, înainte de căderea bombei atomice?

5. Știați că rata de alfabetizare a Japoniei se apropie de 100%?

6. Știați că în Japonia, elevii de la clasa întâi până la clasa a șasea trebuie să învețe etica în relațiile cu ceilalți oameni?

7. Știați că japonezii, deși sunt unii dintre cei mai bogați oameni din lume, nu au servitori? Părinții sunt responsabili pentru casă și copii.

8. Știați că nu există nicio examinare de la clasa întâi până la clasa a treia, pentru că, în opinia japonezilor, scopul educației este de a insufla concepte și formarea caracterului, nu doar de examinare și îndoctrinare.

9. Știați că, dacă te duci la un restaurant de tip bufet suedez în Japonia, veți observa că oamenii mănâncă doar cât au nevoie, fără a lăsa resturi în urma? Ei nu risipesc mâncarea.

10. Știați că durata de întârziere a trenurilor din Japonia este de câteva secunde pe an? Ei apreciază valoarea timpului și sunt foarte punctuali.

11. Știați că elevi au la dispoziție o jumătate de oră pentru a servi masa, astfel încât să li se asigure o digestie corectă. Când cei responsabili au fost întrebați despre această problemă, au răspuns: acești elevi sunt viitorul Japoniei.

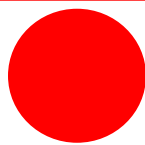
12. Știați că în Japonia sunt peste 50.000 de oameni care au peste 100 de ani?

13. Știați că în Japonia au loc aproximativ 2 crime comise cu arme de foc pe an?

14. Știați că în Japonia este acceptabil să adormi la serviciu pentru că se consideră că somnul este determinat de munca grea?

15. Știați că trenurile sunt atât de aglomerate încât a fost angajat personal care se ocupă cu împingerea pasagerilor în interiorul acestora?

<http://epochtimes-romania.com/>

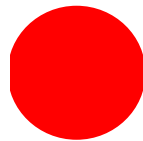
Florentin Smarandache
POSTDOC ÎN ȚARA SOARELUI-RĂSARE

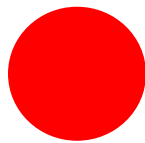
Urbanitatea japoneză.

Florentin Smarandache

POSTDOC ÎN ȚARA SOARELUI-RĂSARE

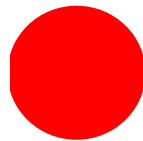
Cotidian japonez.

Florentin Smarandache
POSTDOC ÎN ȚARA SOARELUI-RĂSARE

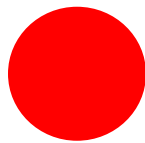
La Kureha Shrine, în Osaka.

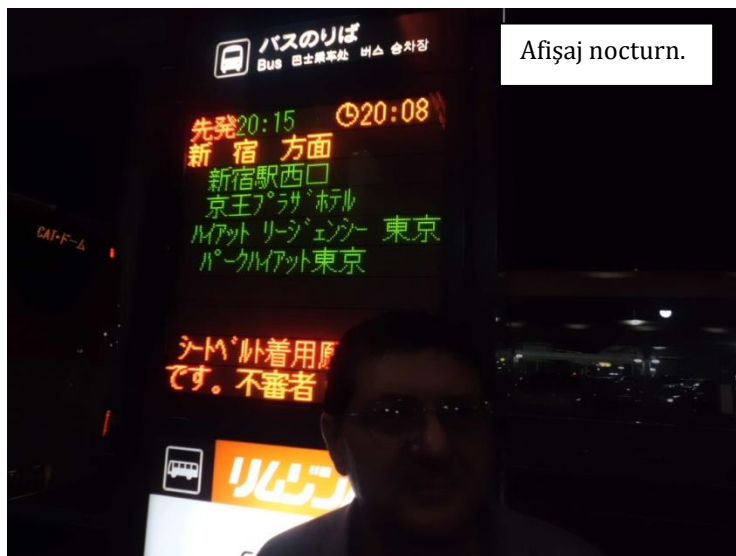
Pe Podul Aioi, în Hiroshima.

Într-o cameră tradițională japoneză (*washitsu*).

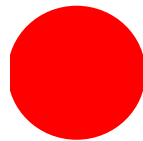
Florentin Smarandache
POSTDOC ÎN ȚARA SOARELUI-RĂȘARE

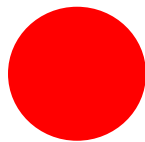
Prof. Masahiro Inuiguchi, dr. Yoshifumi Kusunoki, dr. Vicence Torra și Autorul.

Florentin Smarandache

POSTDOC ÎN ȚARA SOARELUI-RĂSARE

Îmbrăcat în *samurai*.

Florentin Smarandache POSTDOC ÎN ȚARA SOARELUI-RĂȘARE

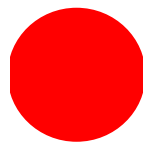
Prânz universitar.

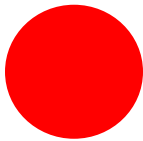
Autorul, la Conferința Internațională de Mecatronică.

Florentin Smarandache

POSTDOC ÎN ȚARA SOARELUI-RĂȘARE

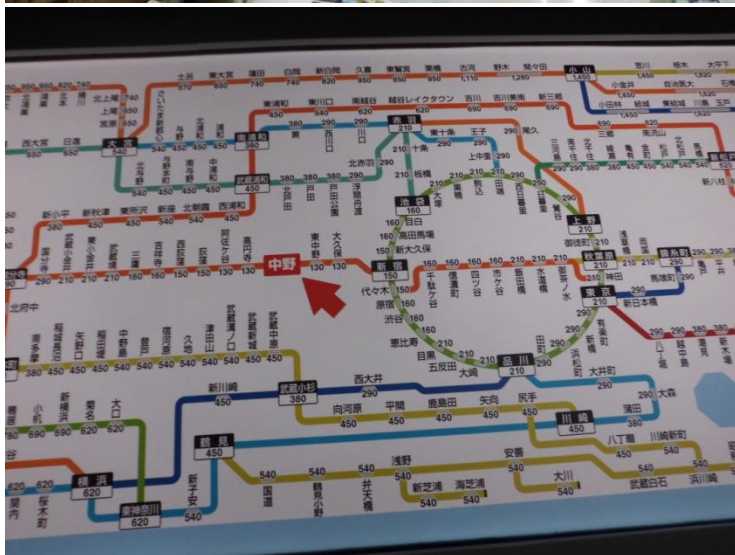
La banchetul Conferinței Internaționale de Mecatronică,
Tokyo, 2012.

Florentin Smarandache POSTDOC ÎN ȚARA SOARELUI-RĂSARE

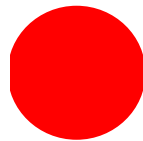
La cumpărături.

Rețeaua de metro din Tokyo.

Florentin Smarandache

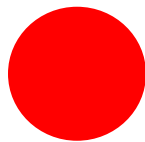
POSTDOC ÎN ȚARA SOARELUI-RĂSARE

La Universitatea de Agricultură
și Tehnologie din Tokyo.

Celebrarea sfârșitului de an la Departamentul
de Inginerie al Universității din Okayama.

Florentin Smarandache POSTDOC ÎN ȚARA SOARELUI-RĂȘARE

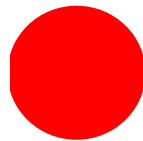
Cu câțiva profesori thailandezi, la Tokyo.

La cantina universitară.

Florentin Smarandache

POSTDOC ÎN ȚARA SOARELUI-RĂSARE

Imagini ultra-urbane japoneze.

Prof. univ. dr. Florentin Smarandache, de la Universitatea New Mexico din Statele Unite, descrie în această carte studiile și cercetările sale științifice postdoctorale în matematică, precum și seminariile și conferința internațională la care a participat în perioada 2012-2014, în Japonia.

La Conferința Internațională de Mecatronică, organizată de Universitatea de Agricultură și Tehnologie din Tokyo în septembrie 2012, precum și la seminariile susținute la Universitatea de Științe din Okayama și respectiv la Universitatea din Osaka (2013-2014), autorul a prezentat articole privind Logica neutrosofică și mulțimea neutrosofică, Teoria Dezert-Smarandache, și Metoda reducerii $-\alpha$ în luarea de decizii bazate pe multicriterii, împreună cu aplicarea acestora la roboții mobili.

Pe lângă activitatea sa științifică, autorul a vizitat și muzee, temple, castele medievale și grădini nipone în mai multe orașe (Tokyo, Okayama, Fukuyama, Hiroshima, Kurashiki, Osaka și Kyoto), și a colaborat cu profesori, cercetători și studenți japonezi de la aceste trei universități în scrierea de articole și cărți științifice.

In this book, Professor Florentin Smarandache, Ph D, from the University of New Mexico (United States) describes his postdoctoral scientific studies and researches in mathematics, and several international seminars and a conference attended in 2012-2014, in Japan.

At the International Conference on Mechatronics, organized by the Tokyo University of Agriculture and Technology in September 2012, as well as at the seminars held at the Okayama University of Science, respectively at the Osaka University (2013-2014), the author has presented articles on Neutrosophic Logic and Neutrosophic Set, Dezert-Smarandache Theory, and α -Discounting Method in Multi-Criteria Decision-Making, together with their applications to mobile robots.

In addition to his scientific work, the author visited Nippon museums, temples, medieval castles and gardens, in several cities (Tokyo, Okayama, Fukuyama, Hiroshima, Kurashiki, Osaka and Kyoto), and worked with Japanese professors, researchers and students of these three universities in writing scientific articles and books.